

7 วันอันตรายกับเกมสยองระทึกที่มีชีวิตเป็นเดิมพัน
“ซาโต้” หนึ่งเดียวที่อยู่รอดจะเป็นใคร

เกมซ่อนหา ล่า เอาตาย

リアル鬼ごっこ

ยามาดะ ยูซุเกะ เขียน

บัณฑิต ประดิษฐาณวงษ์ แปล

ผู้สดี นาวาวิจิต บรรณาธิการพิเศษ

เกมซ่อนหล่าเอาตาย リアル鬼ごっこ

ยามาคะ ยูซุเกะ เขียน
บัณฑิต ประดิษฐาณรงค์ แปล

REAL ONIGOKKO by Yusuke Yamada
Copyrights © Yusuke Yamada 2004
All rights reserved.

Originally published in Japan by Gentosha Publishing Inc., Tokyo
This Thai edition is published by arrangement with
Gentosha Publishing Inc., Tokyo c/o Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo

พิมพ์ครั้งที่ 1 : ธันวาคม 2561
จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์ไคฟุกุ-ลิท
บริษัท ไคฟุกุ ครีเอเตอร์ จำกัด

ยูซุเกะ, ยามาคะ.

เกมซ่อนหล่าเอาตาย.-- กรุงเทพฯ : ไคฟุกุ ครีเอเตอร์, 2561.
208 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. บัณฑิต ประดิษฐาณรงค์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-448-012-4

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

ประธานกรรมการบริหาร : จินตนา เกลิมชัยกิจ

กรรมการผู้จัดการ : อลิ้น เกลิมชัยกิจ

ที่ปรึกษา : ถัสตรา วรสุมาวงศ์ นิเวษประระ

บรรณาธิการบริหาร : วรุตม์ ทองเชื้อ

บรรณาธิการต้นฉบับแปล : ศุสดี นาวาวิจิต

บรรณาธิการเล่ม : นันทวัฒน์ สกกลกุล

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย : ณัฐพงษ์ ภาทิแพทย์

ศิลปกรรม : vinussa

พิสูจน์อักษร : ณฤดี ภมร

ฝ่ายการตลาด : อัครณัฐ ชุมนุช

ฝ่ายขาย : มณัญชา ศิริวงษ์, อุดร ปัญญาชัย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์ : ไพนุลย์ ชาคริยานนท์

พิมพ์ที่ : บริษัท พี เอ็น เค แอนด์สกายพริ้นดิงส์ จำกัด

จัดจำหน่ายโดย : สายส่งสุภาพไพจิ บริษัท บิ๊ก ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 ถนนพระรามที่ 2 แขวงบางมด เขตจอมทอง กทม. 10150

โทรศัพท์ : 0 2415 2621, 0 2415 6507

คำนำสำนักพิมพ์

ถ้าเกิดวันหนึ่ง ผู้นำประเทศกลับใช้อำนาจในทางที่ผิดอย่างสุดโต่ง ถึงขนาดบงการชีวิตใครต่อใครก็ได้จะเป็นเช่นไร

“เกมซ่อนหล่าเอาตาย” เป็นอีกหนึ่งผลงานจาก ยามาตะ ยูซุเกะ นักเขียนไฟแรงชาวอาทิตย์อุทัย ผลงานของเขาครองใจเยาวชนชาวญี่ปุ่น ได้อย่างจัง มีหลายเรื่องถูกนำไปเป็นหนังสือการ์ตูน และอีกหลายเรื่อง ถูกนำไปดัดแปลงเป็นภาพยนตร์

อาจเป็นเพราะพล็อตที่แหวกแนว และการเดินเรื่องที่รวดเร็ว ตื่นเต้น เร้าใจ จึงทำให้พอได้อ่านงานเขียนของเขาแล้ว รู้สึกสนุกวางหนังสือไม่ลง

“เกมซ่อนหล่าเอาตาย” เป็นเรื่องราวการหลบหนีเอาชีวิตรอดจาก “เกมซ่อนหล่าจริง” ของผู้นำที่ไร้ซึ่งศีลธรรม นอกจากการวิ่งหนีที่ตื่นเต้น ลุ้นระทึก ยังมีปมเรื่อง ครอบครัว มิตรภาพของเพื่อนให้ผู้อ่านได้ลองทบทวน

หนังสือเล่มนี้ทางสำนักพิมพ์ยังคงได้รับเกียรติจาก อ.บัณฑิต ประดิษฐานุวงศ์ และ อ.ดุสิต นาวาวิจิต ที่มาช่วยสร้างสรรค์ผลงานซึ่ง เต็มเปี่ยมไปด้วยคุณภาพ

สำนักพิมพ์ไดฟูกุ-ลิทหวังว่า นิยายเล่มนี้จะเป็นที่ชื่นชอบและแทรกเข้าไปอยู่ในใจของนักอ่านชาวไทย ถ้าพร้อมแล้วมาลุ้นระทึกไปกับเกมซ่อนหล่าสุดโหดกันเลย

สำนักพิมพ์ไดฟูกุ-ลิท

คำนำนักแปล

ยามาคะ ยูซุเกะ เขียนเรื่องนี้เป็นนิยายเรื่องแรกเมื่อตอนอายุ 20 ปี เขาไม่ชอบอ่านนิยายมาก่อน ดังนั้นเรื่องของเขาก็จึงมีความเป็นเอกลักษณ์ อ่านแล้วรู้สึกแรงเร้าให้คนอ่านได้ลุ้นตัวโก่งไปกับเรื่องราวด้วย ลองอ่านส่วนหนึ่งในนั้นสิครับ

ชีบาสะนั่งนับเวลาที่เหลือ 60 วินาทีในหัว ผู้ล่าก็ใช้แรงเท่าที่มีไล่ตาม ระยะห่างเริ่มกระชั้นเข้ามาเรื่อยๆ 50 วินาที ทั้งสองหายใจแรงมากจนน่ากลัว ระยะห่างจากผู้ล่าไม่ถึง 40 เมตรแล้ว 40 วินาที 30 วินาที ใกล้เข้ามาห่างกันราว 30 เมตร 20 วินาที แทบไม่เหลือระยะห่างอีกแล้ว ชีบาสะรีบดูนาฬิกาข้อมือ 10 วินาที 9 8 7...เร็ว เร็ว เร็ว เขาเร่งนาฬิกา 5 วินาที 4 วินาที...ชีบาสะนับได้ 0 พร้อมกับเสียงสัญญาณสิ้นสุดดังขึ้น พอได้ยินดังนั้นทั้งสองก็หยุดวิ่งและล้มลงตรงนั้น

‘เกมซ่อนหาล่าจริง’ วันที่ 5...สิ้นสุด

ฉากแบบนี้มีมากมายเหลือเกินในเล่ม ไม่จำเป็นต้องอธิบายเลยใช่ไหมครับว่าจะมันเพียงใด

ขอให้สนุกกับ “เกมซ่อนหาล่าเอาตาย” ได้เลยครับ

บัณฑิต ประดิษฐานุวงศ์

ผู้แปล

リアル鬼ごっこ

บทนำ

ใน 1 วันซึ่งมี 24 ชั่วโมง ถ้ามี 1 ชั่วโมงที่ชีวิตของเราต้องถูกล่า
ความรู้สึกของคนถูกล่าจะเป็นเช่นไร...

ปีคริสต์ศักราชที่ 3000 ณ ประเทศซึ่งมีประชากรราว 100 ล้านคน
มีเทคโนโลยีด้านการแพทย์ วิทยาศาสตร์ และแม้กระทั่งด้านเครื่องกล
พัฒนาก้าวหน้าไกลอย่างไม่เคยมีมาก่อน อยู่ในระดับขั้นนำในทุกด้านเมื่อเทียบกับ
ประเทศอื่น ประเทศนี้มีประชากรนามสกุล ‘ซาใต้’ ทะลุ 5 ล้านคน
ในที่สุด นั่นคือมี ‘ซาใต้’ 1 คนในทุก 20 คน และมีเด็กหนุ่มผู้โชคร้ายเกิด
มาในยุคสมัยนี้ชื่อ ‘ชีบาสะ ซาใต้’ เขาไม่เคยคิดฝันเลยว่าจะต้องถูกตาม
ล่าเอาชีวิต เพียงเพราะเขานามสกุล ‘ซาใต้’...

ย้อนกลับไป 14 ปีก่อน แม้บัดนี้ความทรงจำในตอนนั้นก็ยังชัดเจน...

ชีวิตชีบาสะซึ่งตอนนั้นอายุ 7 ปีช่างมืดมิด ทุกคืนวันเทรุฮิโกะผู้เป็น
บิดาใช้ความรุนแรงกับมาซึมิผู้เป็นมารดา การกระทำที่เห็นตรงหน้าทำให้
ทั้งชีบาสะและไอนุผู้เป็นน้องสาวอายุ 4 ขวบต้องตัวสั่น บางครั้งเทรุฮิโกะ
ก็ทำร้ายแม้แต่เด็กทั้งสอง เป็นพ่อที่ด่าซ้ำ ตีเมเหล้าแทนน้ำแทบทุกวัน
และสุดท้ายก็มาใช้ความรุนแรงกับคนในครอบครัว

แม่ทนกับชีวิตเยี่ยงนั้นไม่ไหว ตัดสินใจหนีออกจากบ้าน เป็นสิ่งที่
เธอคิดเอาไว้นานแล้ว แต่ยังลังเลตัดสินใจไม่ได้อยู่เรื่องหนึ่ง นั่นคือชีบาสะ
กับไอนุ ในฐานะแม่ที่แท้จริง เธออยากพาลูกทั้งสองไปด้วย แต่เธอไม่มีสมบัติ
พอ และไม่มั่นใจว่าจะเลี้ยงเด็กสองคนไหว แต่ทิ้งไว้ก็ไม่ได้ เพราะจะทำให้

ชีบาสะกับไอต้องถูกเทรูลิโกะทำร้าย เธอล้มเล เพราะรักทั้งชีบาสะและไอเท่าๆ กัน แต่ก็ต้องตัดสินใจว่าจะเลือกใคร...หรือจะ ‘ทิ้ง’ ใคร...

สภาพจิตใจเธอเริ่มหวั่นไหว หลังจากคิดแล้วคิดอีกก็ได้ข้อสรุป

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น เธอหยิบกระเป๋าสีเหลืองของเด็กอนุบาลไว้ในมือข้างหนึ่งแล้วออกมาอยู่นอกบ้าน ประตูบ้านเปิดออก ชีบาสะกับไอยืนคู่กันทั้งสองก้มหน้าเศร้าซึม ชีบาสะเงยหน้าขึ้นพูดอย่างเศร้าสร้อย

“แม่...จะไปจริงๆ เหรอคะ”

ว่าแล้วก็ก้มหน้าอีก คำพูดนั้นทำให้มาซึมียิ่งหนักใจ แต่สุดท้ายเธอตัดสินใจพาไอไป ไอเพียงจะ 4 ขวบและเป็นเด็กผู้หญิง ไม่อาจให้อยู่กับเทรูลิโกะได้ ผู้เป็นมารดาเข้าไปหาและลูบศีรษะชีบาสะด้วยสีหน้าอ่อนโยน

“ชีบาสะ...ขอโทษนะ แม่...ไม่มั่นใจว่าจะอยู่กับพ่อของเธอต่อไปได้”

เธอบอกกับชีบาสะด้วยท่าทางอดโรย ชีบาสะพยักหน้าเพียงนิดเดียว

“แล้ว...ไอเพียงจะ 4 ขวบ แกมเป็นเด็กผู้หญิงซะมัย คงจะให้อยู่กับพ่อไม่ได้ ชีบาสะเป็นลูกผู้ชาย...แข็งแรง คงไม่เป็นไรซะมัย”

สำหรับเด็ก 7 ขวบอย่างชีบาสะ ยังรู้สึกลำบากใจที่คำพูดนั้นช่างเจ็บปวดและเป็นสิ่งที่แม่ยึดเย็ดให้เขาแต่ฝ่ายเดียว

“อะ...เออ ไม่เป็นไร ผม...แข็งแรง และเป็นลูกผู้ชาย...ไม่เป็นไรหรอกคะ”

ชีบาสะฝืนพูดด้วยน้ำเสียงสดใส แล้วรีบก้มหน้า

“แต่...ผมไปด้วยไม่ได้หรอกคะ”

ชีบาสะอยากจะตามไปใช้ชีวิตพร้อมกับแม่และไอ ผู้เป็นมารดาแสดงสีหน้าลำบากใจแก่ชั่วพริบตา แต่แล้ว...

“แล้วแม่จะมารับ จะมารับลูกแน่ๆ...ทนอยู่กับคุณพ่อไปก่อนนะ...ขออภัย”

แม่พูดอ้อมอ้อมทางเสียงสั่น เมื่อชีบาสะแน่ใจแล้วว่าแม่ไม่พาไปแน่ก็ได้แต่พยักหน้า เขาไม่อยากเห็นแม่ลำบากใจ จึงแสรังยิ้ม

“มาแน่ๆ นะ ต้องมารับแน่ะ สัญญานะฮะ”

ชีบาสะทำเสียงสดขึ้น ยืนนึ้ก้อยออกมา ผู้เป็นมารดาเช็ดน้ำตา แล้วเกี่ยวก้อยสัญญา

“ขอบใจนะ...ชีบาสะ”

ชีบาสะยิ้มน้อยๆ พยักหน้าให้แม่ แม่ค่อยๆ มองนาฬิกา

“ไอ...ไปกันเถอะ”

ว่าแล้วก็เข้าไปหาไอ แต่ไอย่อมขยับแม่แต่ก้าวเดียวราวกับไม่ได้ยิน

“ไอ มานี้เร็ว”

เมื่อเรียกอีกครั้ง ไอ่จึงส่ายหน้า

“ไอ...ขอร้องละ ฟังแม่พูดหน่อย”

ไม่ว่าแม่จะพูดอย่างไร ไอก็ไม่ขยับจากตรงนั้นแม่แต่ก้าวเดียว
ไอ่เองก็คงไม่อยากจะห่างจากชีบาสะแน่ นี่เป็นการแสดงเจตจำนงของไอ่
ทำให้คราวนี้ชีบาสะต้องเป็นฝ่ายพูดโน้มน้าว

“ไอ่จะ...ไปอยู่กับคุณแม่สองคนสักพักเถอะ แล้วเราจะได้อยู่ด้วยกัน
ได้อีกนะ”

ชีบาสะพูดไม่ทันขาดคำ ไอร้องให้เสียงดัง

“ไอ...”

ไอร้องให้ไม่ยอมหยุด ผู้เป็นมารดาเริ่มหงุดหงิด

“นี่ ไอ ไปแล้วนะ”

ถ้าเทรฮิโกะซึ่งนอนหลับในห้องตื่นขึ้นมา อาจเกิดปัญหาขึ้นอีก
เธอจึงดึงมือไอ่เป็นเชิงบังคับ

“ไม่เอา ไม่เอา ปล่อย”

ไอร้องโวยวาย

“พี่จ๋า”

ไอ่หันหลังตะโกนเรียกชีบาสะ ผู้เป็นมารดาลากตัวไอ่ไปโดยไม่หัน
กลับ ชีบาสะเห็นภาพนั้นแล้วได้แต่หลุบตา นิ่งเงียบ

“พี่จ๋า”

ได้ยินเสียงร้องของไอ้จี่อีกครั้ง ชีบาสะกัดริมฝีปากกำมือแน่น แต่เมื่อฟังเสียงนั้นหลายหน น้ำตาเม็ดเบิ่งพร่างพรั่งจากตาจนผลอองเยยหน้า มองเห็นภาพแม่บังคับลากไอซึ่งไม่ยอมไป ไอยังคงร้องเรียกชีบาสะ แต่เสียงนั้นค่อยๆ เบาลง จนในที่สุดทั้งสองก็หายไป ชีบาสะแน่นิ่งไม่ไหวติง

“ลาก่อนฮะ...แม่...ลาก่อน...ไอ”

ชีบาสะบอกลาคนทั้งสอง น้ำตาหลังริน

เชื่อมั่นในคำของแม่ที่ว่า <แล้วแม่จะมารับ>...

ชีบาสะไม่มีวันลืมภาพของทั้งสองตอนนั้น เป็นเรื่องซอกเหลือเกินสำหรับเด็ก 7 ขวบ

ตั้งแต่นั้น ชีบาสะต้องทนรองรับความทารุณของพ่อ

และไม่ทันไรเวลาก็ล่วงเลยไป 14 ปี...

ข้อเสนอของท่านผู้นำ

ปัจจุบัน ประเทศที่ข้าพเจ้าอาศัยเข้าสู่ศตวรรษที่ 30 ตั้งแต่ก่อตั้งประเทศ ไม่เคยมีศึกสงครามเลย เพราะประชาชนทุกคนรู้ว่าถ้าก่อศึกสงครามจะได้รับโทษทัณฑ์ที่หนักที่สุด จึงเป็นเหตุให้บ้านเมืองนี้รักษาความสงบสุขมายาวนาน...

แต่ระยะหลังประเทศเริ่มยุ่งเหยิง เพราะผู้นำคนก่อนเสียชีวิต ท่านผู้นำคนที่ 150 ขึ้นมาปกครองประเทศ เนื่องจากผู้นำคนก่อนตายก่อนเวลาอันควร ทำให้ผู้นำคนที่ 150 มีอายุเพียง 21 ปี และเป็นผู้นำที่ทะนงตัวเอาแต่ใจ หนาซำยังไม่เด็ดขาดทำอะไรไม่ได้ดังใจสักอย่าง มีคณินทาลับหลังว่าน้องชายผู้อายุอ่อนกว่า 2 ปียังเหมาะเป็นผู้นำมากกว่า

เพราะท่านผู้นำไม่ตัดสินใจสิ่งใด ปัจจุบันจึงเต็มไปด้วยขโมย โจร คบวางเพลิง หรือแม้กระทั่งฆาตกร แต่ท่านผู้นำกลับไม่สนใจสิ่งเหล่านี้ ไม่คิดหาทางแก้ไข ยิ่งเมื่อแม่เสียชีวิตยิ่งเลวร้าย เขายังใช้ชีวิตอย่างหรูหรา โดยไม่รู้สึกรังเกียจใด จึงมีคนตั้งสมญาว่า ‘ผู้นำผู้เบาปัญญา’ ซึ่งประชาชนทุกคนต่างเห็นพ้องต้องกัน

แต่ไม่มีสักคนกล้าออกความเห็นต่อหน้าท่านผู้นำ แน่นนอนแม้แต่น้องชายแท้ๆ เพราะประเทศนี้มีกฎหมายที่รุนแรงและน่ากลัวว่า ผู้ใดต่อต้านหรือพูดจาให้ร้ายท่านผู้นำจะถูกประหารชีวิตทันที ที่แล้วมาผู้นำปกครองได้โดยไม่มีปัญหา เพราะให้ความสำคัญกับประเทศมากกว่าตนเอง จนผู้คนลืมนึกเสียด้วยซ้ำว่ามีกฎหมายเช่นนั้น แน่นนอนไม่เคยมีใครคิดต่อต้านท่านผู้นำ และไม่เคยมีใครโดนประหารชีวิต จึงเป็นประเทศที่สงบสุขจนประเทศอื่นอิจฉา

แม้แต่ทหารคนสนิทของผู้นำผู้บาปบุญญา ต่อหน้าก็คอยเอาอก
เอาใจ แต่ส่วนใหญ่แอบคิดว่า

(ประเทศนี้ต้องล่มสลายแน่)

และกังวลกับพฤติกรรมของท่านผู้นำ

แต่ปัญหายิ่งกว่านั้นคือมีทหารคนสนิทบางส่วนแม้จะเป็นส่วนน้อย
สาบานตนว่าจะภักดีต่อผู้นำผู้บาปบุญญาจนถึงที่สุด ซึ่งก็คือทหารคนสนิท
อาวุธผู้รับราชการมาตั้งแต่สมัยผู้นำคนก่อน และเป็นความจริงด้วยว่า
พวกเขานั้นแหละที่ตามใจท่านผู้นำจนเสียคน ลับหลังท่านผู้นำทหาร
คนสนิทผู้ภักดีกับผู้ไม่เป็นเช่นนั้นทะเลาะเบาะแว้งกันไม่สิ้นสุด เรื่องเหล่านี้
เกิดขึ้นแทบไม่เว้นแต่ละวัน จนหลายคนคิดว่าวันที่ประเทศล่มสลาย
คงอีกไม่นาน

ท่ามกลางสถานการณ์เช่นนั้น ท่านผู้นำยังใช้อารมณ์ส่วนตัวคิด
ข้อเสนอบาปบุญญาขึ้น

วันที่ 12 ธันวาคม 9.30 น. ทุกอย่างเริ่มต้นที่นี่...

ไวน์เต็มแก้วถูกขว้างกระแทกกำแพงอย่างแรง

“ท่าน...เป็นอะไรขอรับ”

ทหารคนสนิทผู้ภักดีก้าวเข้ามาถาม

ทำเนียบของท่านผู้นำหุ่หราน่าตื่นตา ล้อมด้วยรั้วเหล็กปลายแหลม
แน่นหนา มีทหารยามหลายร้อยนายคอยเฝ้ายาม แม้จะมีแก้วแหวนเงิน
ทองมากมาย แต่ยากที่ขโมยขโจรจะลวงล้ำเข้ามาได้ ผู้เข้ามาโดยไม่ต้อง
ขออนุญาตมีเพียงบุคคลพิเศษเท่านั้น ประชาชนทั่วไปไม่มีโอกาส

หมื่นนี้ท่านผู้นำอารมณ์ไม่ดี แม้ทหารคนสนิทจะถามก็นิ่งเฉย
เจ้าพนักงานมากมายที่อยู่ด้วยได้แต่มองหน้ากันและเอียงคอด้วยความงุน

ท่านผู้นำลุกจากเก้าอี้บัญชาการ กุมมือแน่นไพล่หลังขมวดคิ้ว
เดินไปเดินมาหลายรอบ...ดูหงุดหงิดมาก

“ท่าน...โปรดสงบสติอารมณ์บ้างขอรับ”

คนสนิทเมื่อครู่ปลอบ ทันใดนั้นท่านผู้นำจ้องเขาตาเขม็ง

“ให้สงบสติอารมณ์หรือ จะให้สงบสติอารมณ์ได้ยังไง”

ท่านผู้นำพูดด้วยน้ำเสียงดุตัน ก่อนเริ่มเดินไปมาอีกหลายรอบ
คนสนิทตัดสินใจก้มตัวลงถามเหตุผล

“เกิดอะไรขึ้นหรือขอรับ”

ท่านผู้นำหยุดกึก มองภาพเขียนบรรพบุรุษซึ่งประดับกำแพง
ภาพเขียนเรียงราย 149 ภาพ ทุกภาพหน้าเหมือนท่านผู้นำคนปัจจุบัน
ราวกับแกะ

ท่านผู้นำมองภาพเขียนบรรพบุรุษราวกับจะค่อยๆ ไหลจากคนแรก
อย่างเชื่องช้าแล้วเอ่ยปากขึ้นเบาๆ

“ผู้เฒ่า เราเป็นผู้นำคนที่เท่าไร”

เขายังมองภาพเขียนขณะถาม <ผู้เฒ่า> ทหารคนสนิทผู้มีอายุสูงสุด
ผู้เฒ่าก้าวเข้าไปใกล้ ยิ้มเฟื่อน

“ท่านล้อเล่นหรืออะไร ใครๆ ก็ทราบเรื่องนี้ดีนี่ขอรับ”

“อย่างนั้นรี...ถ้าเช่นนั้นเจ้าทราบหรือไม่ว่าตระกูลของเรานามสกุล
อะไร”

ผู้เฒ่าไม่เข้าใจแม้แต่น้อยถึงสิ่งที่ท่านผู้นำต้องการจะพูด จึงตอบ
แบบพาชี

“นามสกุลของท่านไม่เคยเปลี่ยนมาแต่ครั้งท่านผู้นำคนแรก คือ
<ซาได้> ขอรับ”

ผู้เฒ่าเน้นคำว่าซาได้

ท่านผู้นำพยักหน้า

“ใช่แล้ว...นามสกุลของตระกูลเราคือซาได้”

ท่านผู้นำมองภาพเหมือนขณะพูดต่อ

“เรารู้สึกภูมิใจนามสกุลซึ่งสืบทอดมาจากผู้นำคนแรก”

“ทราบขอรับ พวกเราก็เช่นเดียวกันขอรับ”

“แล้วเป็นไง...ตอนนี้ประเทศเรามีคนนามสกุล <ชาใต้> เท่าไรกัน
รู้หรือเปล่า”

ผู้เฒ่าไม่มั่นใจ บอกจำนวนคร่าวๆ อย่างลังเล

“กระผมมีอายุรู้จำนวนที่แน่นอน...แต่ว่ากันว่านับได้ราว 5 ล้าน
ขอรับ”

ท่านผู้นำฟังแล้วเบนสายตาจากภาพเขียน ก้มหน้าลง

“ผู้เฒ่าไม่รู้ลึกอะไรกับเรื่องนี้หรือ”

ผู้เฒ่าลังเล

“เป็นเรื่องที่วิเศษมิใช่หรือขอรับที่ท่านมีพวกพ้องมากมาย...”

“ผิดไปแล้ว เราไม่สบบารมณเลย”

ท่านผู้นำจุนเจียว ผู้เฒ่าพยายามพูดปด

“เพราะอะไรขอรับ ท่านไม่สบบารมณเรื่องอะไร”

ท่านผู้นำกำมือแน่นแล้วทุบฝ่ามือซ้ายพลางว่า

“เราไม่ชอบเลย การมีคนนามสกุลเดียวกันมากมายขนาดนี้ทำให้
เราหงุดหงิด เหมือนกับมีคนเหมือนกันอยู่เต็มไปหมด ผู้เฒ่าไม่คิดบ้างหรือ
ว่านามสกุล <ชาใต้> ควรมีเราคนเดียว”

ท่านผู้นำถามด้วยสายตาจริงจัง สิ้นคำนั้น เกิดความเงียบยาวนาน
ระหว่างท่านผู้นำกับผู้เฒ่า

ในความเป็นจริงมีคนนามสกุลชาใต้นับได้ 5 ล้านคน เป็นนามสกุล
ที่มากที่สุดในประเทศ ตอนเริ่มก่อตั้งประเทศยังไม่มากมายขนาดนี้ แต่
เมื่อสืบสกุลรุ่นต่อรุ่นจึงเริ่มขยายตัวกระทั่งปัจจุบันมีคนใช้นามสกุลชาใต้
1 คนในทุก 20 คน ท่านผู้นำโกรธเกี่ยวกับเรื่องนี้ ทหารคนสนิทคนอื่นๆ
เมื่อทราบเรื่องก็เอือมระอาว่าช่างไร้สาระ...

ท่านผู้นำเป็นฝ่ายเอ่ยปากหลังความเงียบยาวนาน

“ยังไงก็ดี เราไม่ยอม คนนามสกุลเดียวกับเราไม่จำเป็นต้องมี”

นั่นเป็นความคิดเห็นที่เป็นไปไม่ได้ แต่ท่านผู้นำจริงจัง ผู้เฒ่าพูด

ถึงเรื่องนี้ว่า

“แต่ท่าน...มันเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ เป็นความจริงที่จะทำอะไรก็ไม่ได้...”

ท่านผู้นำได้ฟังเช่นนั้นจึงเริ่มเดินไปเดินมาอีกครั้ง แล้วจู่ๆ ก็หยุดก็
“ทุกคนฟัง มีทางจะลดคนนามสกุลซาได้ในประเทศนี้ได้ไหม”

แต่...เหล่าทหารคนสนิทต่างมองหน้ากันและถอนหายใจแสดงสีหน้า
เหมือนจะพูดว่า “เฮ้อ” แม้แต่น้องชายผู้นำยังหลบตา

ข้อเสนอของท่านผู้นำฟังดูราวกับเด็กอนุบาลผู้เอาแต่ใจตัวเองขอใน
สิ่งที่ไม่มีเหตุผล แต่ท่านผู้นำยังคงถามต่อ

“เป็นยังไง ผู้ใดมีวิธีดีๆ เราสัญญาว่าจะยกผู้นั้นให้เป็นใหญ่ต่อไป
และยังมีรางวัลด้วย”

ท่านผู้นำมองหน้าทหารคนสนิททีละคนขณะกล่าว

ถึงกระนั้นก็ไม่มีผู้ใดพยายามคิดหาวิธี หรือใจจริงคือไม่อยากจะ
คิดด้วยซ้ำ แต่ทุกคนต่างแสร้งทำเป็นคิดเพื่อไม่ให้ท่านผู้นำโกรธ

แม้เหล่าทหารคนสนิทผู้ต้องคอยเอาใจผู้นำผู้บาปบุญาก็ยัง
เหนื่อยล้าบ้างเป็นแน่

“ว่ายังไง อะไรก็ได้เนอะ ไม่ต้องเกรงใจ ยกมือขึ้นแล้วพูดเลย แล้ว
แกล้งคิดอะไรได้บ้าง หา”

เสียงนั้นพูดกับน้องชาย เจ้าตัวสะดุ้งก้มหน้ากล่าว

“ปะ...เปล่า...ตอนนี้ยังไม่มี...”

ผู้นำผู้บาปบุญยิ้มกับสมญาเอ๋ย น้องชายนี่ดูแคลน แต่พูดไม่ได้
ความเจ็บปวดเข้าปกคลุมอีกครั้ง ท่านผู้นำทอดถอนใจในลำคอ
“อืม” เหมือนกำลังคิด แม้ทหารคนสนิทผู้รักดี และน้องแท้ๆ ก็ยังไม่มี
ข้อเสนอใด

ท่ามกลางความเจ็บปวดไร้สรรพเสียงใดในห้อง ทุกคนก้มหน้า
แสร้งคิด เหลือบตามองท่านผู้นำทีละคนสองคน แล้วเป็นไง ท่านผู้นำ

ทำหน้าที่ครุ่นคิดอย่างเอาเป็นเอาตาย ทั้งที่เมื่อเกี่ยวกับข้อราชการ ท่านผู้นำไม่เคยมีสีหน้าแบบนี้ให้เห็น แต่กลับจริงจังกับเรื่องไร้สาระ สมแล้วที่ได้รับสมญาว่า ‘ผู้นำผู้เบาปัญญา’

และเมื่อทุกคนทนบรรยากาศเช่นนั้นไม่ไหว ท่านผู้นำเลิกคิ้วเบิกตากว้าง ทูบกำปั้นตนเอง

“แล้วอย่างนี้ละ”

ท่านผู้นำพูดกับผู้เฒ่า

“อะไรหรือขอรับ”

เมื่อความเยียบถูกทำลาย แรงกดดันเบาลง ทุกคนจึงเงี่ยหูฟังความเห็นของท่านผู้นำ

“ไหนๆ ก็เป็นเช่นนี้แล้ว เรามาฆ่าคนนามสกุลชาติให้หมดเลยดีกว่า”

ท่านผู้นำพูดเหมือนเรื่องธรรมดา แต่เอาจริง

ทุกคนไม่เชื่อหูตัวเอง อ้าปากกว้างหุบไม่ลง

ท่านผู้นำมองหน้าทีละคน

“ว่าไง ไม่เห็นว่าเป็นความคิดที่ยอดเยียมหรือกริ”

ท่านผู้นำถามความเห็น

ตอนนั้น ในบรรดาทหารคนสนิทมีคนที่กำมือแน่น ตัวสั่นเทา ผู้เฒ่าเห็นแต่ไม่เข้าใจว่าเป็นอารมณ์เช่นไร

ทหารคนสนิทอีกคน เด็กหนุ่มผู้มีใบหน้าสง่างาม ดูแล้วอาจเข้าใจผิดคิดว่าอายุไม่ถึง 20 เติบจากด้านหลังมาตรงหน้าท่านผู้นำ

เด็กหนุ่มท่าทางประหม่ากล่าว

“ท่านผู้นำ...ไม่ได้นะขอรับ”

คนพูดเช่นนั้นต้องกล้าหาญอย่างมาก มือเขาต้องชุ่มด้วยเหงื่อเป็นแน่ แทนที่ท่านผู้นำจะโกรธ กลับไม่เข้าใจว่าทำไมความคิดนี้จึงถูกคัดค้าน เขามวดคิ้ว สีหน้าสับสน

“ทำไมรี การจะฆ่าคนขนาดนั้นไม่ใช่เรื่องยากไม่ใช่รี”

“เปล่า ไม่ใช่ขอรับ หากทำเช่นนั้นท่านจะเสื่อมเสียเกียรติภูมิ
นะขอรับ”

ทุกคนช่วยกันคัดค้านตามเด็กหนุ่มคนนี้กันใหญ่

“ใช่แล้วขอรับ ท่านทำเช่นนั้นไม่ได้นะ”

“ใช่ขอรับ หากทำเช่นนั้นประชาชนจะเอาใจออกห่างและก่อจลาจล
ขึ้น”

“ท่านลองทำเช่นนั้นดูสิ...ประเทศจะพินาศสิ้น”

เมื่อรู้ว่าทุกคนคัดค้านความคิดของตน ท่านผู้นำทำหน้าเศร้า โหล
ห่อทันที

และครุ่นคิดอีกครั้ง ทำให้ทหารคนสนิททอนใจ

“มันเป็นไปไม่ได้ที่จะลดจำนวนชาได้ลงรี...”

ท่านผู้นำบ่นพึมพำกับตัวเอง

“ไม่สิ อย่างนั้นไม่ได้หรอก ถ้าไม่หาทางลดคนนามสกุลชาได้ลง
เราคงไม่สบายใจ ไม่มีวิธีใดหรือที่จะลดจำนวนชาได้ลงอย่างมีประสิทธิภาพ
โดยไม่ทำให้เราเสื่อมเสียเกียรติภูมิด้วย...”

คนส่วนใหญ่คงคิดเหมือนกันว่าเรื่องอย่างนั้นจะมีได้อย่างไร

“ถ้าทำแบบเกมจะเป็นไฉ่ อย่างนั้นอาจมีแนวคิดดีๆ ผุดขึ้น”

ท่านผู้นำพูดกับตัวเอง แต่ทุกคนเสียวสันหลังวาบ แน่นอนท่าน
ผู้นำไม่มีความรู้ ขาดการศึกษา แต่จินตนาการในทางเลวร้ายไม่มีผู้ใดเกิน
และทุกครั้งทำให้ประชาชนต้องทุกข์ร้อน คราวนี้เหล่าทหารคนสนิทต่าง
ไม่สบายใจ กลัวว่าท่านผู้นำจะคิดอะไรออก จินตนาการเช่นนั้นอย่าได้
เกิดเลยในคราวนี้ ในใจส่วนลึกของทุกคนได้แต่พนมมืออธิษฐาน

แต่คำอธิษฐานของทุกคนก็สูญเปล่า ช่างน่ารำที่จินตนาการใน
ทางร้ายของท่านผู้นำยังทำหน้าที่ของมันเป็นอย่างดี

ท่านผู้นำจำกัดวงความคิดหาวิธีการลดชาได้ด้วยวิธีที่แปลกแบบ

เกม และให้สมองทำงานอย่างเต็มที่

น้องชายผู้นำกลืนน้ำลายมอง บรรยายาศีตลัดทั่วหมู่ทหารคนสนิท
และผู้เฒ่า ความเงยบครอบคลุมไปทั่วห้อง

“เกมช่อนหา...เกมช่อนหาอะ”

ท่านผู้นำพูด จากนั้นจึงตะเบ็งเสียง

“ใช่แล้ว มาเล่นเกมช่อนหากันเถอะ”

นั่นคือจุดเริ่มต้น เหล่าทหารคนสนิทเอง ณ ตอนนี้ยังคิดไม่ถึงว่า
คำพูดนี้ต่อมาจะทำให้ทั้งประเทศบ้าคลั่ง...

แต่ตอนนั้นเหล่าทหารคนสนิทยังไม่เข้าใจความหมายต่างทำหน้า
สงสัยและมองหน้ากัน ตาของท่านผู้นำเป็นประกาย

“ใช่แล้ว เกมช่อนหา ถ้าแบบนี้ก็จะลดนามสกุลชาได้ลงได้อย่าง
มีประสิทธิภาพ”

ท่านผู้นำตื่นเด่นอยู่คนเดียว เหล่าคนสนิทผู้ไม่รู้เรื่องอะไรต้องให้
ผู้เฒ่าเป็นตัวแทน เขาถูมือพลางเดินเข้าหา

“ท่านผู้นำ เกมช่อนหาที่ว่าเป็นอะไรขอรับ”

ท่านผู้นำจ้องผู้เฒ่าจนเขาต้องถอยหนึ่งก้าว ท่านผู้นำยิ้มแยะ
ชวนস্যอง

“ท่านคิดอะไรได้หรือ กระผมไม่รู้เรื่องอะไรเลย”

ผู้เฒ่าเสียงแข็งกร้าวขึ้นกว่าเมื่อครู

“เฮะเฮะ ผู้เฒ่า อยากรู้ความคิดเรามากนัก”

เมื่อรู้ว่าคุณอื่นไม่รู้เรื่องคงดีใจมาก ท่านผู้นำมีสีหน้าพึงพอใจ ยิ่งมี
ท่าทีหยิ่งผยองมากกว่าเดิม

“ขอรับล่ะ ช่วยบอกกระผมหน่อยขอรับ”

ผู้เฒ่าไม่ได้อยากรู้เพราะความสนใจส่วนตัว แต่ความคิดของท่าน
ผู้นำถ้าทำให้ประเทศนี้ต้องตกอยู่ในวิกฤต ต้องรบขัดขวาง

ท่านผู้นำกอดอกแน่น ขมวดคิ้วคิดหนัก แต่ผู้เฒ่าไม่รู้ว่าคุณคิดอะไรอยู่

ความเจ็บที่เหล่าทหารคนสนิทสุดทนทนกลับมาอีกครั้ง แต่ครั้งนี้
ความเจ็บหายไปทันทีเมื่อท่านผู้นำยิ้มสยงอีกครั้ง

“ผู้เฒ่า...อยาการู้จริงรึ จ้ะเราจะบอก แต่ห้ามตกใจนะ”

ท่านผู้นำพูดอย่างมั่นใจเต็มร้อย กลับกันความกังวลของคนสนิท
เริ่มเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ

ท่านผู้นำอ้าสองแขนออกกว้าง

“ทุกคน ต่อไปนี้เราจะขออธิบายความคิดของเรา ฟังให้ดีๆนะ”

แล้วจึงหุบแขน

เหล่าทหารคนสนิทกลืนน้ำลาย เจ็บหูฟังอย่างจริงจังถึงสิ่งที่ท่าน
ผู้นำจะพูด ซึ่งคงเป็นข้อเสนอที่ไร้สาระแน่ ก่อนท่านผู้นำจะเปลี่ยนเสียงแรก
ทุกอย่างเงียบผิดปกติ

และสิ่งที่ท่านผู้นำพูดเป็นสิ่งที่ไม่มีใครอาจคาดเดาได้

วิธีลดคนนามสกุลชาได้ได้อย่างรวดเร็วที่สุดและมีประสิทธิภาพ...

นั่นก็คือเกมซ่อนหาที่ทุกคนรู้จักดี โดยจะลดคนนามสกุลชาได้ 5 ล้านคน
ด้วยรูปแบบการเล่นซ่อนหาเป็นเรื่องที่ท่านผู้นำน่าจะคิดอยู่แล้ว เพราะ
ไม่ว่าเรื่องอะไรก็จะมีแนวคิดแบบเกมมาใช้ อันเป็นการเล่นสนุกอย่างหนึ่ง
ของท่านผู้นำ

กติกาที่ง่ายมาก คุณชาได้ทุกคนในประเทศนี้ต้องหนีให้พ้นเงื้อมมือ
ปีศาจของผู้ล่า เพียงแค่นั้น แต่ถ้าถูกจับได้ คุณชาได้คนนั้นจะถูกพาเข้า
ที่คุมขังลับภายในท่าเทียบและถูกสังหารให้เหมือนหลับ เป็นการกระทำ
ที่โหดร้ายเกินไป แต่คุณชาได้ที่หนีพ้นได้ 7 วันจะได้รับรางวัล ทว่าท่าน
ผู้นำไม่ได้คิดถึงของรางวัลเลยตั้งแต่แรก เพราะที่กักทักเอาเองว่าจะไม่มี
ผู้ใดหนีพ้น ในหัวเขามีแต่ความคิดที่จะฆ่า ‘ชาได้’ คร่าวๆ นี่คือนโยบาย
ทั้งหมด จากนั้นท่านผู้นำจึงอธิบายกติกาอย่างละเอียด

ก่อนอื่นเรื่องแรก ระยะเวลาคือตั้งแต่ 18 ถึง 24 ธันวาคมเป็น
เวลา 7 วัน ตั้งแต่ 23.00 น. เป็นเวลา 1 ชั่วโมง นั่นคือตั้งแต่ 5 ทุ่มถึง

เที่ยงคืนเป็นเวลาเล่นซอหนา เสียงไซเรนจะเป็นสัญญาณเริ่ม จะมีการติดตั้งลำโพงจำนวนมากทั่วประเทศ สัญญาณเล็กไม่ใช่ไซเรนแต่เป็นเสียงกริ่ง เมื่อเสียงกริ่งดังเป็นการจบการเล่นซอหนาในวันนั้น

เรื่องที่สอง เมื่อเริ่มเล่นซอหนาแล้วจะหนีไปไหนจะซออย่างไรก็ได้

เรื่องที่สาม เวลาหนีหากไม่ได้หนีด้วยลำแข้งของตนเองถือว่าผิดกติกา ถ้าพบเมื่อไรจะถูกผู้ล่ากำจัดเสีย เวลา 5 หุ่มาถึงเที่ยงคืนยานพาหนะทุกอย่างจะต้องหยุด ระหว่างนั้นหากพบใครใช้ยานพาหนะจะถูกประหารโดยไม่สนใจว่านามสกุลอะไร เป็นกติกาที่บ้าบอมาก

นอกเวลาเล่นซอหนาจะใช้ชีวิตอย่างไรก็ได้ อย่างเช่นถ้าคนทำงานบริษัทไม่ต้องไปทำงานก็ได้ ถ้าเป็นนักเรียนไม่ต้องไปโรงเรียนก็ได้ ให้ใช้ชีวิตที่เหลืออยู่อย่างอิสระ จะใช้อำนาจคนสำคัญที่สุดเป็นครั้งสุดท้าย หรือจะจัดแจงเรื่องส่วนตัวก็ได้ หนทางในการใช้เวลาทั้งหมดขึ้นอยู่กับคุณหาได้แต่ละคน

และที่สำคัญ ท่านผู้นำได้ประกาศจำนวนผู้ล่าคุณหาได้ โดยทั้งประเทศจะจัดไว้ทั้งหมด 1 ล้านคน พุดตามสัดส่วนแล้วทั่วประเทศจะมีคนตามล่า 1 คนต่อคุณหาได้ 5 คน แต่นั่นเป็นแค่วันแรก เมื่อคุณหาได้ลดจำนวนลงโอกาสจะถูกตามล่าเจอก็สูงขึ้น

และผู้ล่าแต่ละคนทั้ง 1 ล้านคนจะให้สวม ‘แว่นตาตรวจจับหาได้’ ซึ่งเป็นเครื่องบรรจุข้อมูลของคนนามสกุลหาได้ทั้ง 5 ล้านคนที่ขึ้นทะเบียนไว้ (ข้อมูลนี้ควบคุมโดยทางการ ไม่เฉพาะนามสกุลหาได้ แต่มีข้อมูลของประชาชนทั้งหมดเก็บไว้ ที่ประเทศนี้ตั้งแต่เด็กคลอด ทางโรงพยาบาลต้องรายงานศูนย์ควบคุมทันที) หากมีคุณหาได้อยู่ใกล้ๆ กลไกของเซนเซอร์จะตอบสนองทันที

โดยหลักการแล้วจะซอตัวที่ไหนก็ได้ แต่ด้วยแว่นตาตรวจจับหาได้นี้ไม่ว่าจะซอตัวอย่างไร หากผู้ล่าอยู่ใกล้ๆ คุณหาได้นั้นก็เสียเปรียบแล้วยิ่งซอตัวในที่แคบยิ่งแล้วใหญ่ เหมือนรนาทที่จับเกมเอง ปัจจุบันประเทศนี้

มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในระดับสูง การจัดทำเครื่องมือแบบนี้เป็นเรื่องง่าย

และเมื่อผู้ล่าพบคุณซาโต้จะเกิดเสียงแจ้งเตือนเป็นสัญญาณให้คุณซาโต้ได้รับรู้ก่อนแล้วจึงไล่ล่ากัน ในตอนนั้นการหนีได้ไกลแค่ไหนเป็นตัวกำหนดโชคชะตา แนนอนคนวิ่งเร็วและวิ่งทนจะได้เปรียบแนนอนนี่เป็นเนื้อหาตามข้อเสนอของท่านผู้นำ

หลังจากท่านผู้นำขึ้นปกครองประเทศ เรื่องเช่นนี้ทำกันเป็นธรรมดา แสดงให้เห็นว่าประเทศนี้ไม่ปกติเสียแล้ว

จินตนาการเลวร้ายของท่านผู้นำที่สามารถคิดเรื่องน่ากลัวเช่นนี้ในชั่วพริบตา ทำให้เหล่าคนสนิทเสียส้นหลัง ทว่าเมื่ออธิบายจบ เขายิ้มอย่างพึงพอใจ

“เป็นอย่างไรเล่าทุกคน ถ้าทำเช่นนี้ก็คงจะลดนามสกุลซาโต้ได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยไม่เสื่อมเสียเกียรติภูมิเราด้วย”

ถ้าทำจริงเมื่อไรคงไม่ต้องพูดถึงเรื่องเกียรติภูมิอะไรอีก แต่เรื่องนั้นท่านผู้นำไม่เข้าใจ

“ท่านผู้นำ...”

ผู้เฒ่าเอือมระอา ลอบถอนใจ เหล่าทหารคนสนิทไม่มีใครเงยหน้าเมื่อท่านผู้นำถามความเห็น ได้แต่ก้มหน้าก้มตาด้วยสีหน้าไม่พอใจ

“อืม เป็นอย่างไรเล่า ไม่คิดว่าเป็นความคิดที่ดีรี”

ท่านผู้นำถาม ตอนนั้นเองทหารคนสนิทผู้กำมือสั่นด้วยความโกรธเมื่อครู่ ในที่สุดก็หันไปตะโกนใส่ท่านผู้นำ แหวกเหล่าทหารคนสนิทมากมายพุ่งเข้าไป สายตาแหลมคมของเขาสะท้อนแต่ภาพท่านผู้นำ

“จะปล่อยให้ท่านทำกับประเทศนี้ตามอำเภอใจไม่ได้”

เขาตะโกนพร้อมชักมีดสั้นเข้าจู่โจมท่านผู้นำอย่างบ้าคลั่ง

ความน่าสะพรึงกลัวทำให้แม้แต่ผู้เฒ่ายังตัวแข็งทื่อ แต่ถึงกระนั้นยังได้สติเมื่ออันตรายเข้าใกล้ท่านผู้นำ

“หะ...หะดมันไว้ ปกป้องท่านผู้นำ”

เสียงตะโกนสุดชีวิตของผู้เฒ่าทำให้ทุกคนได้สติ ทุกคนพยายามหยุดยั้งชายผู้ใจโหม

ท่านผู้นำเองกลับไม่ยับยั้งแต่ก้าวเดียว มองสถานการณ์อย่างเย็นชา หรืออาจจะกลัวจนยับยั้งตัวไม่ได้

ชายคนนั้นถูกทุกคนจับตัวไว้ได้ เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงพริบตา แต่ผู้เฒ่ารู้สึกว่ามันแสนยาวนาน ชายผู้นั้นคงถอดใจหลังถูกทหารคนสนิทอื่นๆ ยึดมัดตัวไว้ได้ ไม่คิดขัดขืนจึงของท่านผู้นำตาเขม็งในขณะหายใจหอบแฮก

ท่านผู้นำก้าวเข้าไปที่ละก้าว มองชายผู้ถูกกดอยู่กับพื้นด้วยสายตาเย็นชา และพูดเพียงคำเดียวว่า

“ฆ่ามัน”

ชายผู้นั้นคงทำใจไว้แล้วแม้ได้ยินดังนั้น สีหน้าก็ยังไม่แปรเปลี่ยน ทุกคนคงมั่นใจว่ารูปการณ์ต้องเป็นเช่นนี้แน่ แต่ไม่มีใครสักคนลงมือสังหารชายผู้นั้น

เมื่อเห็นเหล่าทหารคนสนิทไม่ยอมฟังคำสั่งของตน ท่านผู้นำตะโกนด้วยความโกรธ

“ฆ่ามัน ฆ่ามันเสียตรงนี้เลย”

และชี้นิ้วไปยังคนที่บังเอิญอยู่ในสายตา

“เจ้านั้นแหละ เจ้าฆ่ามันซะ”

“กระผมหรือขอรับ...”

ชายผู้โชคร้ายได้รับคำสั่งโดยตรงไม่อาจปฏิเสธได้อีก เพราะคำสั่งของท่านผู้นำถือเป็นเด็ดขาด เขาทุกข์มากด้วยรู้อยู่แก่ใจว่าถ้าไม่ทำตัวเองนั้นแหละจะถูกฆ่าเสียเอง เขาต้องทนกล้ำกลืน ดึงปืนจากหน้าอกด้วยมือที่สั่นเทา หันปากกระบอกไปทางชายผู้กระทำความผิด ชายผู้นั้นยกมือขึ้นห้าม

“เดี๋ยวก่อน ฟังที่กระผมพูดเป็นครั้งสุดท้าย”

ชายคนนั้นคงอยากแสดงความเห็นของตนก่อนตาย เขาแหงนมอง
ท่านผู้นำพลางกล่าว

“ฟังนะ จะให้กระผมอภัยให้ท่านคงไม่มีวัน ประชาชนในประเทศนี้
ก็คงเช่นเดียวกัน ถ้าลองทำแบบนั้น บ้านเมืองนี้จะวุ่นวายและวันหนึ่ง
จะล่มสลาย”

ชายคนนี้ได้พูดด้วยความเสียสละชีวิต ถ้าจะดำเนินการตามแผน
กำจัดการได้ด้วยเกมที่เพิ่งนึกออกนี้จริง ประเทศนี้ต้องล่มสลายในอนาคต

แต่ท่านผู้นำไม่สนใจจะฟังคำเตือนของชายผู้คำนึงถึงบ้านเมือง
ก้มมองชายผู้นั้น

“ยิง”

สั่งด้วยน้ำเสียงเย็นชา ชายผู้รับคำสั่งกำป็นด้วยสองมือ หลับตา
ลั่นไกไป 1 แล้วก็ 2 นัด

มีเพียงเสียงปัง ปัง ดังกึกก้อง ชายผู้ถูกยิงหลังเลือด ล้มลงตรงนั้น
เหล่าทหารคนสนิทเบือนหน้าจากภาพโหดร้าย หลายคนคงอยากหนีจาก
ที่นั่น

สีหน้าท่านผู้นำไม่แปรเปลี่ยน ก้มมองร่างนั้นเงียบเชียบ

“จัดการสิ่งสกปรกนี้เดี๋ยวนี้เลย”

คนรอบข้างรีบขนร่างนั้นไป การกระทำครั้งนี้ต้องทำให้ความรู้สึก
ไม่เชื่อมั่นต่อท่านผู้นำของเหล่าทหารคนสนิทเพิ่มมากขึ้นเป็นแน่

เมื่อเห็นคนชนศพออกไปกลับเข้ามาใหม่ ท่านผู้นำถามด้วยสีหน้า
เคร่งเครียด

“ในนี้ยังมีผู้ใดไม่พอใจความคิดของเราอีกบ้าง”

ทั้งผู้เฒ่าและทหารคนสนิทอื่นๆ เกรงว่าจะเป็นเหมือนชายเมื่อครู่
จึงไม่กล้าคัดค้าน ไม่แม้แต่้องชายผู้นำซึ่งเป็นความหวังสุดท้าย...

ท่านผู้นำยังคงสีหน้าเคร่งเครียด

“เราจะถามอีกครั้ง ในนี้มีผู้ใดมีความเห็นเกี่ยวกับการดำเนินการ

ตามแนวคิดของเราบ้าง”

จะถามสักทีเห็นผลคงเหมือนเดิม ไม่มีใครกล้าพูด หรือแม้แต่จะ
สบตากับท่านผู้นำ ทุกคนหลบตาหมด จนสุดท้ายท่านผู้นำบอกว่า

“น้องเรา ไม่มีข้อคัดค้านใช่ไหม”

น้องชายเงยหน้าขึ้น

“ขอรับ...”

พูดอย่างสุดกลักรู้สึกแล้วก้มหน้าลงอีก

ท่านผู้นำเห็นว่าไม่มีใครขัดขวางอีกแล้ว

“เออละ ดีแล้ว ประเทศนี้ต้องเป็นตามที่เราต้องการ”

ท่านผู้นำหันหลัง จมดิ่งกับความคิดของตนเองด้วยความพึงพอใจ
และพูดทั้งหันหลัง

“ผู้เฒ่า”

น้ำเสียงชิงช้า

ผู้เฒ่าตกอยู่ในสภาพไร้เรี่ยวแรงเมื่อคิดถึงวิกฤตบ้านเมืองที่จะมาถึง
ครั้นพอได้ยินเสียงนั้นต้องรีบยืดตัวขึ้น

“ชะ...ขอรับ อะไรหรือขอรับ”

“รับนำเอาสิ่งที่เราพูดไปประกาศทั่วประเทศ มันผู้ใดอยากไว้วาง
ใจให้มันไว้วางไป”

“ชะ...ขอรับ...รับทราบขอรับ”

ผู้เฒ่ารับคำอย่างกลักรู้สึก

“ท่านผู้นำ...เริ่มวันที่ 18 นี้จริงหรือ”

“ต้องวันที่ 18 เตรียมการทุกอย่างให้ทันวันที่ 18 ด้วย”

ผู้เฒ่าสับสนกับคำสั่งที่น่าจะยากแสนยากนั้น

“อีก 3 วันเองนะขอรับ...”

ท่านผู้นำหันขวับ จ้องผู้เฒ่าด้วยสายตาคมเฉียบ

“ใช่ มีคนนามสกุลเดียวกับเรามากมายขนาดนี้ เราคงทนต่อไป

“ไม่ไหว รู้สึกแย่ แทบอยากจะอาเจียนแล้ว”

โดนว่าเสียๆ หายๆ ถึงขนาดนี้คุณซาได้ก็เสียหายมาก แต่ผู้เฒ่าได้แต่ทำตาม ไม่อาจโต้เถียงได้

“อะ...ขอรับ รับทราบ กระผมจะพยายามเตรียมงานสู่ความสามารถขอรับ”

แต่สีหน้าตรงข้ามกับคำกล่าว ถอนใจยาวคิดแต่ว่าจะทำกันจริงหรือ ท่านผู้นำยื่นแขนออกไปชี้หน้าผู้เฒ่าทันทัน

“เออละ เรามอบหมายเรื่องทั้งหมดให้เจ้าแล้ว ถ้าพลาดเจอดีแน่”

วันนี้ท่านผู้นำดูกว่าปกติ ท่านรังเกียจคนนามสกุลเดียวกันขนาดนั้นเสียหรือ

“ถ้าพลาดเจอดีแน่”

ที่แล้วมาผู้เฒ่าคิดว่าตนเองทำทุกอย่างด้วยความรักดีมาตลอด แต่ความโกรธเกรี้ยวของท่านผู้นำทำให้ผู้เฒ่าหวาดกลัวอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เขาต้องทำตามคำสั่งนี้ให้ลุล่วงอย่างไม่มีทางเลือก

“อะ...รับทราบ โปรดไว้ใจกระผม...”

ด้วยแรงกดดันทำให้พูดตะกุกตะกัก แต่ก็รับปากเป็นมั่นเหมาะ

“เราจะตั้งตาคอย”

ท่านผู้นำกล่าวทิ้งท้ายก่อนสะบัดผ้าคลุมแล้วเดินลอดผ้าม่านออกจากที่นั่นไป

น้องชายผู้นำ ผู้เฒ่า และเหล่าทหารคนสนิทต่างค้อมศีรษะส่ง

หลังท่านผู้นำจากไปแล้ว ทั้งห้องมีเสียงถอนใจไม่ขาดสาย ทุกคนยืนตะลึงงัน อย่างไรก็ตาม ‘เกมซ่อนหา’ ที่ท่านผู้นำเสนอจะเริ่มขึ้นอย่างแน่นอน และ...ตั้งแต่วันนั้น คุณซาได้ทั่วประเทศต้องตกอยู่ในกำปั้นของความหวาดกลัว

ผู้เฒ่าพยายามสุดความสามารถภายในเวลาที่จำกัด สองวันให้หลังเวลาบ่ายโมง เนื้อหาและกติกาของเกมทั้งหมดได้ถูกประกาศผ่านสื่อมวลชน

ประชาชนสับสนกับเนื้อหา นั้น หนังสือพิมพ์ฉบับพิเศษกระจายไปทั่วประเทศ
ทุกคนไม่เพียงคนนามสกุลชาได้ ต่างพากันตกตะลึง และค้นหาได้ทุกคน
อยู่ในสภาพหวาดกลัว สื่อมวลชนทุกแขนงต่างทำสื่อบุพิเศษ

“อีกแล้ว อีกแล้ว ท่านผู้นำกำลังทำตามแผน ‘บางอย่าง’ อยู่”

แผนครั้งนี้ ผู้สื่อข่าวเรียกว่า

‘เกมซ่อนหลาจริง’

ชื่ออาจฟังดูดี แต่สิ่งที่จะทำช่างน่ากลัว โหดเหี้ยมและไร้ความปราณี
อย่างยิ่ง

แต่ก็ไม่มีใครยกขบวนมาประท้วงรอบทำเนียบของ ‘ผู้นำผู้เบา
ปัญญา’ ผู้ยื่นข้อเสนอที่ไม่เคยมีมาก่อน ทั้งนี้เพราะมีทหารยามหลายร้อย
นายเฝ้าอย่างแน่นหนา อีกทั้งทุกคนยังรู้ว่าถึงประท้วงไปก็เปล่าประโยชน์
รอบทำเนียบเอ็ดอึ้งราวกับเกิดพายุ แต่ภายในทำเนียบยังเงียบสงบเป็น
ปกติ ได้ยินแต่เสียงนกร้องเป็นครั้งคราว

และหลังการตัดสินใจจัดเกมซ่อนหา ค้นหาได้ทั่วประเทศไม่สามารถ
หลีกเลี่ยงการเล่น ‘เกมซ่อนหลาจริง’ ได้ ต้องยอมรับความจริงแม้ไม่ต้องการ
ได้แต่หนีให้พ้นเงื้อมมือผู้ล่าที่กำลังรุกเข้ามาตามคำสั่งท่านผู้นำ

ชีวิตของประชาชนทั่วประเทศ โดยเฉพาะค้นหาได้ทุกคนต้อง
สิ้นสะเทือน...

14 ปีที่ผ่านมา

ชีบาสะตั้งหน้าตั้งตาวิ่งไม่หยุดบนลู่วิ่งของมหาวิทยาลัย เขารู้สึกถึงความวุ่นวายอย่างประหลาดทั่วทั้งเมืองตั้งแต่เมื่อวาน แต่ตอนนี้เขายังไม่รู้ข้อเท็จจริงที่ว่าเกมซ่อนหน่าสยองกำลังจะเริ่มขึ้น และยังไม่รู้เลยว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตของตน ได้แต่ซ้อมวิ่งระยะสั้นครั้งแล้วครั้งเล่า

ตั้งแต่ลาจากแม่และน้องสาวแท้ๆ อย่างน่าเศร้า เวลามาผ่านไปแล้ว 14 ปี บัดนี้ชีบาสะ ซาได้เรียนมหาวิทยาลัยปี 3

ในที่สุดแม่ไม่เคยกลับมารับ ตั้งแต่วันจากลา ชีบาสะใช้ชีวิตกับพ่อเพียงลำพัง 14 ปีที่ผ่านมาเป็นวันคืนอันล้ำค่าสำหรับชีบาสะ หลังแม่และน้องไม่อยู่ นับวันพ่อก็มีแต่จะเข้มงวดเขาหนักขึ้น พ่อดื่มเหล้าแทนน้ำแทบทุกวันแล้วมาลงไม้ลงมือกับชีบาสะ ทำให้ชีบาสะกลายเป็นคนปิดกั้นตัวเองไม่ข้องแวะกับใคร แต่เขาไม่เคยลืมแม่และไอลุย เขื่อนมั่นว่าสักวันแม่ต้องมารับ

อาจารย์อาเบะ ที่ปรึกษาของชมรมกรีฑาเข้ามาทักทายเขาเมื่อตอนฤดูใบไม้ผลิตอนม.2 ขณะที่ชีวิตชีบาสะมีแต่ความทุกข์

“เรามีพรสวรรค์ด้านการแข่งวิ่งระยะสั้นนะ มาลองกันสักตั้งมั๊ย”

อาจารย์อาเบะเห็นชีบาสะวิ่ง 100 เมตรในงานกีฬาสัมม.1 และติดใจฝีมือ อาจารย์มองเห็นพรสวรรค์ของชีบาสะจึงทาบตามให้เข้าชมรม แต่ตอนนั้นชีบาสะไม่ได้คิดเลยว่าเรื่องนี้จะป็นก้าวที่สำคัญครั้งใหญ่ของเขา เพียงแต่ชีบาสะมีความมั่นใจในความเร็วของตัวเองว่าไม่แพ้ใคร ประกอบกับเพื่อหลุดพ้นจากการเป็นคนปิดกั้นตนเอง จึงตัดสินใจรับคำเข้าชมรมกรีฑา

แต่นั้นมา อาจารย์อาเบะสอนชิบาสะอย่างกระตือรือร้น แม้จะเข้าชมรมตอนม.2 แต่ก็ทำเวลาวิ่งระยะสั้นเป็นที่ 1 ของชมรมได้อย่างเต็มภาคภูมิ และไม่ใช่ว่าคนอื่นจะวิ่งได้ช้า แต่ความเร็วของเขาแม้แต่อาจารย์อาเบะผู้ชักชวนยังตะลึง และคนรอบข้างก็คาดหวังเขาในฐานะ ‘น้องใหม่ที่น่ายำเกรง’ ในอนาคต

หลังเข้าชมรม 3 เดือน ชิบาสะได้รับเลือกให้เข้าร่วมการแข่งขันระดับเขตเล็กๆ เป็นครั้งแรก อาจารย์อาเบะบอกให้ไปแข่งแบบสบายๆ ไว้เป็นประสบการณ์ แต่ในใจก็คาดหวังไว้ไม่น้อย

ในการแข่งขันครั้งแรก ชิบาสะไม่ค่อยตื่นเต้นเท่าไรนัก ไม่รู้ว่าเพราะมันใจหรือเพราะรู้วิธีคลายความประหม่าก็ไม่แน่ชัด

ชิบาสะเข้าประจำจุดออกตัวภายใต้ความตื่นเต้นพอประมาณ นักกีฬาค้นคนอื่นต่างมองหน้ากัน แสดงความเป็นศัตรูอย่างชัดเจน ยกเว้นชิบาสะ เขามองแต่เส้นชัย 100 เมตรข้างหน้า และเมื่อสมาธิไปถึงจุดสูงสุด “ปัง”

เสียงสัญญาณออกตัวดังขึ้น ชิบาสะพุ่งตัวออกไปทิ้งห่างนักวิ่งคนอื่น ภาพนั้นสร้างเสียงเอ็ดอึงทั่วสนาม ทุกคนที่มาร่วมงานจับจ้องชิบาสะเป็นตาเดียว การวิ่งของเขาสุดยอดมาก รวากับมีปีกสีขาวที่กลางหลังสมชื่อชิบาสะ (แปลว่า ปีก...ผู้แปล) อึดใจเดียวก็ถึงเส้นชัยเป็นที่ 1 ทั้งสนาม ก็ก้องด้วยเสียงปรบมือและเสียงถอนหายใจยาวสลັบกัน เพียงพริบตาเขาดิ่งดูผู้คนได้ทั้งหมด

แม้แต่อาจารย์อาเบะยังเก็บความประหลาดใจไว้ไม่อยู่ เขาเชื่อมั่นอยู่แล้วว่าชิบาสะต้องไปถึงระดับนักกรีฑาชั้นนำแน่ และการคาดการณ์ของเขาถูกเผย 1 ปีให้หลังชิบาสะได้เข้าแข่งระดับชาติ แม้จะจบลงด้วยอันดับ 4 อย่างน่าเสียดาย แต่ชิบาสะก็ไม่ย่อท้อ การใช้ชีวิตอยู่กับพ่อทำให้เขารู้จักการอดทน เรื่องแค่นี้เล็กน้อยมาก

ดังนั้นเมื่อจบมัธยมต้น ชิบาสะบอกลาอาจารย์อาเบะผู้มีพระคุณ

ใช้ความสามารถในการวิ่งจนได้เข้าโรงเรียนมัธยมปลายเอกชนชื่อดัง ในตอนนั้นถ้าเป็นการวิ่งระยะสั้นไม่มีใครเหนือกว่าชีบาสะ เขาได้ลงแข่ง กีฬามัธยมปลายทั่วประเทศตั้งแต่.4 ได้ที่ 3 ตั้งแต่ลงแข่งครั้งแรก จากนั้น ก็แสดงความสามารถที่แท้จริงมากขึ้นในแต่ละการแข่งขัน และเป็น ที่รู้จักอย่างกว้างขวาง จนการแข่งขันครั้งสุดท้ายในระดับมัธยมปลาย เขา ได้เป็นแชมป์ระดับชาติ ถึงขนาดในแวดวงกรีฑาไม่มีใครไม่รู้จักชื่อชีบาสะ

ชีบาสะได้โควตาเข้ามหาวิทยาลัยเอกชนซึ่งมีชื่อด้านกีฬา ปัจจุบัน ชีบาสะอยู่ปี 3 และไม่เคยพอใจกับฝีมือตนเอง ยังคงซ้อมหนักทุกวัน อย่างต่อเนื่อง ที่แน่ๆ คือชีวิตเขาเปลี่ยนไปมากหลังได้พบกับกรีฑา และ เมื่อได้ประสบกับ ‘เกมซ่อนหลาจริง’ ชีวิตของชีบาสะก็ต้องเปลี่ยนไป อย่างมากอีกครั้ง...

“ชีบาสะ ชีบาสะ”

เขาได้ยินเสียงเรียกจากไกลๆ จึงค่อยผ่อนความเร็วจากสูงสุดจน เปลี่ยนเป็นการวิ่งเหยาะๆ ก่อนจะหยุด

“ชีบาสะ แยกแล้ว”

“หืม นั่นมัน...”

เจ้าของเสียงมีท่าที่รีบร้อน มีมือหนึ่งถือบางสิ่งคล้ายหนังสือพิมพ์ วิ่งเร็วจี๋

“ไอสึเกะ...มีอะไรหรือ”

เขาพูดอยู่คนเดียว ยืนมองนั่งจนกว่าไอสึเกะจะมาถึงที่ที่ตนอยู่ เมื่อมาถึงตรงหน้าชีบาสะ ไอสึเกะใช้มือกุมเข่าหลบแฉกๆ ไอเป็นพักๆ ชีบาสะรอจนกว่าเขาจะสงบ

ไอสึเกะเป็นเทรนเนอร์ประจำตัวตั้งแต่ปี 1 หรือก็คือเป็นคู่ซ้อม ของชีบาสะ นิสัยซุ่มซำม มีอะไรหน่อยก็ลนลาน ชีบาสะรู้ว่าไอสึเกะมีอะไร นิดหน่อยก็ตีโพยตีพาย จึงไม่ค่อยใส่ใจนัก เพราะรูปแบบนี้เกิดขึ้นเป็น ประจำ ชีบาสะเอามือเท้าสะเอวยิ้มน้อยๆ

“เป็นอะไรี่เปล่า”

ชีบาสะกล่าวขณะเอามือลูบหลังไต่สูกะที่ไต่ไม่หยุด จนปานนี้ไต่สูกะยังเอามือกุมเข่า ยกมือขึ้นข้างหนึ่งเป็นเชิงบอกว่าไม่เป็นไร พักใหญ่หลังสงบลงสบใจได้จึงยึดตัวขึ้นยืม

“ไม่เป็นไร ขอบใจ”

ท่าทางไต่สูกะจะลืมประเด็นหลักเสียแล้ว

“เฮ้ย แล้วมีเรื่องอะไร ทำไมถึงได้รีบขนาดนี้”

แม้จะคิดว่าไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร แต่เพื่อความไม่ประมาทจึงถามย้ำไต่สูกะมีสีหน้าเคร่งเครียดร่อนรนขึ้นมาทันควัน ยื่นหนังสือพิมพ์ให้ชีบาสะ

“นี่ไง ลองอ่านฉบับพิเศษนี้สิ”

หางเสียงสั้นอย่างประหลาด

“มันเรื่องอะไรกัน”

ชีบาสะรับหนังสือพิมพ์ มองหน้าไต่สูกะพลางหลิวตาด้วยความสงสัยแล้วจึงอ่านหนังสือพิมพ์

“...อะไรละนี่”

แต่พออ่านๆ ไปจึงรู้ว่าเนื้อหาที่น่าขนลุกขนพอง มีรายละเอียดทั้งหมดทั้งเมื่อหนีพ้นและ...หากถูกจับ ชะตาชีวิตของคุณซาโต้คนนั้นจะเป็นอย่างไร ชีบาสะรู้สึกวุ่นวายตนเองกระตุก

“เฮ้ย...อะไรกัน...นี่คือ...ล้อกันเล่นใช่ไหม”

ชีบาสะร้องเสียงหลง อ่านจบแล้วตายยังไม่ห่างจากหนังสือพิมพ์

“นี่...นี่มันเรื่องอะไรกัน...”

เขาสับสนจนพูดไม่ถูก

พวกนั้นจะทำเรื่องบ้าๆ แบบนี้จริงๆ หรือ

ไต่สูกะไม่รู้จะปลอบใจเพื่อนอย่างไรได้แต่ก้มหน้า แสดงสีหน้าเห็นใจ ชีบาสะได้แต่เตือนตัวเองให้ใจเย็น ต้องสงบลงสบใจให้ได้ แล้วถามไต่สูกะถึงจุดที่ตัวเองคาใจ

“แล้วทางการเขายอมให้ทำแบบนี้ละ”

รู้ทั้งรู้ว่าถามไปก็เปล่าประโยชน์ แต่ยังจ้องไต่สุเกะด้วยสายตาเฉียบคม ไต่สุเกะลังเลไม่รู้ว่าจะตอบคำถามนั้นอย่างไร ในหนังสือพิมพ์ไม่ได้บอกว่าข้อเสนอทั้งหมดเป็นของผู้นำผู้เบ้าปัญญาซึ่งมีอำนาจสูงสุดในประเทศ แต่ไต่สุเกะได้ดูรายการวิจารณ์ข่าวในทีวีจึงรู้กระทั่งว่าใครเป็นผู้เสนอความคิดนี้ แต่เมื่อนึกถึงว่าหากเขาบอกไปชีบาสะจะตกใจแค่ไหนก็รู้สึกลังเล...แต่ถึงยังไงชีบาสะก็ต้องรู้ จึงตัดสินใจบอกเรื่องทั้งหมดโดยไม่ปิดบัง ถอนหายใจ และใส่ความโกรธเคืองต่อท่านผู้นำเข้าไปด้วย

“นี่เป็นข้อเสนอของท่านผู้นำ ฉันก็ไม่รู้เหตุผลหรอก”

เมื่อได้ยินดังนั้น เขารู้สึกเหมือนแน่นหน้าอก ชีพจรเต้นรัว

“อะ...ท่านผู้นำ...”

พูดต่อไม่ออก ตะลึงงัน ตกใจเสียจนตาเลือนลอย หนังสือพิมพ์ในมือย่นยับตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ ความโกรธเพิ่มระดับขึ้นเรื่อยๆ เขากำมือแน่น เสียงลมหายใจแรง รู้อยู่เต็มอกว่าถึงโกรธไปก็เปล่าประโยชน์ ท่านผู้นำบอกว่า ‘ทำ’ ก็ต้อง ‘ทำ’ ไม่มีข้อยกเว้น ที่น่าขันคือ ชีบาสะ ไม่กล้าได้ทุกคนในประเทศนี้ได้แต่แค่นามสกุลตนเอง และ...ต้องหนีเท่านั้น แต่ถึงกระนั้นไม่มีอะไรจะไร้เหตุผลเท่านี้อีกแล้ว เพียงมีนามสกุลชาติต้องถูกไล่ล่าเอาชีวิต...เจ็บใจนัก

ชีบาสะคงถอดใจ หรือคิดว่าคิดไปก็เปล่าประโยชน์ ความโกรธจึงค่อยลดลง แต่ยังคงมีสีหน้ากังวลก้มหน้า เกิดบรรยากาศหนักอึ้งระหว่างคนทั้งสอง ไต่สุเกะจึงพยายามทำให้ชีบาสะลืมเรื่องนี้

“พวกรุ่นนี้...จะเอาอย่างไร”

ชีบาสะได้ยินแล้วหงุดหงิด

“หา จะไปรู้ละ”

ว่าแล้วก็เปื้อนสายตาจากไต่สุเกะ

“ปะ...เปล่านะ...ฉันหมายถึงการแข่งขัน...วันพวกรุ่นนั้นะ”

พรุ่งนี้มีการกำหนดการแข่งขันระดับเขตท้องถิ่นโยโกฮามะ แม้จะเป็นการแข่งขันย่อย แต่นอนชีบาจะต้องลงแข่งวิ่ง 100 เมตร แต่ตอนนี้ชีบาสะสมจนหมดสิ้น ทั้งเรื่องตนเองวิ่งได้เร็วที่สุดในการแข่งขันวิ่งระยะสั้น เรื่องการแข่งขัน และเรื่องความสุขจากการวิ่ง ในขณะที่ชีวิตกำลังอยู่ในอันตราย คงไม่มีใครคิดถึงเรื่องการแข่งขัน ถ้าไคสุเกะไม่พูดคงนึกไม่ออกด้วยซ้ำ

“อ้อ...จริงสินะ”

เขารำพึงพร้อมกับลมหอบใหญ่พัดมา เป็นลมที่เหมือนสภาพจิตใจชีบาสะท้อนนี้ ผมเผ้ายุ่งเหยิง ไคสุเกะจัดผมให้เข้าที่

“การวิ่งพรุ่งนี้...คงไม่ไหว บายดีกว่า...”

ชีบาสะพูดแทรกเสียงดู

“จะบ้าอะไร จะทำแบบนั้นได้ยังไง”

“แต่...สภาพแบบนี้คงหาสมาธิในการวิ่งได้ยาก”

ไคสุเกะเป็นห่วงชีบาจากใจจริง

“ไม่ยากหรอก”

ทันใดนั้นสีหน้าไคสุเกะเคร่งเครียด

“ไม่ได้หรอกด้วยความรู้สึกแบบนั้นจะเอาชนะได้ยังไงกัน”

เสียงของไคสุเกะก้องไปทั่วลู่วิ่ง

“ฉันเป็นคนวิ่งนะ นายเงียบแล้วดูอยู่ห่างๆ ดีกว่า”

พูดออกไปแล้วจึงรู้สึกตัวว่าแรงเกินไป

“อะ...ขอโทษ ฉันพูดเกินไป...”

ไคสุเกะก้มหน้าห่อไหล่ ท่าทางเซื่องซึม

“ใช่แล้ว ฉันมันไม่จำเป็น เป็นคนไม่จำเป็นสำหรับนาย”

เป็นคำพูดที่ไร้ซึ่งอารมณ์ ไคสุเกะพูดแล้วหันหลังเดินไหล่ตกหายไปจากหน้าชีบาสะ

“ไคสุเกะ เฮ้ย รอก่อน”

ชีบาสะร้องเขาไว้เพื่อจะขอโทษ แต่ไคสุเกะไม่หันกลับ เขาได้แต่

มองหลังได้สุเกะ แม่ปากแน่น

“เฮ้ย ซาโต้”

ชีบาสะหันตามเสียงที่มาจากด้านหลัง โค้ชชาวอะแห่งชาติชมรมกรีฑา ยืนอยู่ตรงนั้นด้วยสีหน้ายุ่ง

“โค้ช...”

“เห็น...ข่าวแล้ว เรื่องใหญ่แล้วละสิ...”

โค้ชชาวอะดูสีหน้าไม่แจ่มใสเช่นกัน ในสถานการณ์เช่นนี้คงไม่มีใครทักทายแสดงความยินดีอยู่แล้ว

“จริงๆ เลยครับ”

ชีบาสะว่าแล้วถอนใจหนัก

“...ขึ้นเป็นแบบนี้บ้านเมืองล่มสลายแน่”

แต่สำหรับชีบาสะในตอนนี้เป็นเรื่องบ้านเมืองคงไม่เกี่ยวกับเขา แน่แน่นอน เขาอยากให้งานเล็กแผนการนี้ทันที แต่เขายังติดใจกับเรื่องโคสุเกะเมื่อครู่ มากกว่า โค้ชชาวอะบอกชีบาสะว่า

“ซาโต้...วันนี้...หยุดแล้วกลับบ้านเลย”

คงคิดไปถึงซ้อมไปก็ไม่มีสมาธิ

“ไม่ครับ ถ้าไม่ทำอะไรคงคิดถึงแต่เรื่องร้ายๆ ถ้าได้วิ่งยังทำให้ลืม และรู้สึกสบายใจกว่า”

โค้ชชาวอะฟังแล้วกลับทำหน้าลำบากใจ

“แต่...”

ก่อนจะพูดจบ

“ไม่ต้องเป็นห่วงครับ...ผมไม่เป็นไร”

คงคิดว่าถึงพูดมากกว่านี้ก็เปล่าประโยชน์

“จ้ะ...ตกลง”

ว่าแล้วก็ยืนมองทำชีบาสะตอนเริ่มออกวิ่งช้าๆ การเห็นภาพชีบาสะวิ่งอาจเป็นครั้งสุดท้าย...ส่วนหนึ่งในใจโค้ชรู้สึกเช่นนั้น

ชีบาสะวิ่งขณะร้องเสียงดัง วิ่งอย่างเต็มที่ราวกับจะสลัดเรื่องราวๆ แม้ความหวาดกลัวความกังวลจะยังไม่หายไป ชีบาสะก็คงวิ่งไปเรื่อยๆ...

เขตนากะ เมืองโยโกฮามะ บ้านชีบาสะเป็นบ้านเดี่ยวในย่านที่พักอาศัยแยกจากตัวเมือง เป็นบ้านที่เขาจากแม่และน้องสาวเป็นเวลา 14 ปี แล้วนับจากนั้นสิ่งที่เปลี่ยนไปเห็นจะเป็นทิวทัศน์รอบด้าน มีสวนสนุกยักษ์ใหญ่เกิดขึ้นใหม่ห่างออกไป มองเห็นชิงช้าสวรรค์ขนาดใหญ่แบบย้อนยุคเด่นชัด วิวยามดึกสวยงามจนเหล่าคู่รักใช้เป็นจุดออกเดท แต่ตอนนี้ทั่วทั้งเมืองกำลังวุ่นวายกับเกมซ่อนหาล่าจริง

จอภาพยักษ์ของเมืองหิบบยกเรื่อง ‘เกมซ่อนหาล่าจริง’ มานำเสนอ คุณซาโต้ทั่วประเทศตกอยู่ในความกังวลและหวาดกลัว ชีบาสะกลับถึงบ้านตอนเย็นราว 6 โมงครึ่ง พอยังไม่กลับจากทำงาน แต่เขาก็ไม่อยากให้พ่ออยู่บ้านอยู่แล้ว...

ชีบาสะถอดรองเท้าวางกระเป๋า ขึ้นชั้นสองตรงไปห้องของตนกับโอโมริ ตอนนี้เป็นห้องส่วนตัวของเขาแล้ว

เมื่อขึ้นสุดบันไดพบประตูสองบานซ้ายขวา ด้านขวาเป็นห้องแม่ ด้านซ้ายเป็นห้องชีบาสะ เขามองประตูด้านขวาแวบหนึ่งก่อนผลักประตูห้องตนเองเบาๆ ทันใดนั้นสายลมเย็นโผล่ออกมา เขาสิ้นเล็กน้อย ทุกครั้งที่ก้าวเท้าเข้าห้อง ความทรงจำแสนสุขกับโอฮวนกลับมา ครั่งนี้ก็เช่นกัน แต่สิ่งเตือนความจำของโอโมริเหลือเล็ดลืออย่างเพราะพ่อไม่ยอมให้เหลืออะไร ทั้งทุกสิ่งทุกอย่างไปสิ้น

ความทรงจำของแม่ก็ไม่เหลืออยู่ในบ้านเช่นกัน ชีบาสะไม่เข้าใจว่าทำไมพ่อถึงต้องทำขนาดนี้ แต่ชีบาสะเก็บภาพถ่ายเขากับโอโมริในกระเป๋าสตางค์โดยไม่ให้พ่อรู้ แนนอนเป็นภาพตอนเด็ก แต่ก็ยังเป็นสิ่งเตือนความจำเดียว และเป็นสมบัติล้ำค่าของเขา เวลาลงแข่งงานใหญ่ๆ เขาจะมองภาพถ่ายนี้ก่อนแข่งเสมอ เขาดึงภาพถ่ายจากกระเป๋าอย่างเชื่องช้าแล้วล้มตัวลงนอนบนเตียง มองภาพไปแล้วแม่กับโอโมริขึ้นในใจอีกครั้ง ตอนนี้

แม้กับไอทำอะไรอยู่ที่ไหน ยิ่งคิดก็ยิ่งอดกลั้นไว้ไม่อยู่อยากพบทั้งสอง ยิ่งอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ยิ่งแล้วใหญ่ โชคดีที่นามสกุลเดิมของแม่คือ ‘ชูชุกิ’ จึงไม่ต้องเป็นห่วงว่าไอจะเป็นเหยื่อเกมซ่อนหา แต่ถ้าตนถูกจับก็ จะถูกลงโทษโดยไม่ได้พบกับทั้งสองอีกแน่นอน ความรู้สึกอยากพบครั้งนี้ จึงยิ่งรุนแรงกว่าที่เคย

เมื่อชิบาสะเข้าโรงเรียนมัธยมปลาย เขาเริ่มสืบหาที่อยู่ของทั้งสอง โดยถามหาจากตายาย และญาติฝ่ายแม่เท่าที่หาได้ แต่ก็ไม่มีใครมีข้อมูล สำคัญสักคน เหมือนพวกเขาจะปกปิดกันมากกว่า ลองถามพ่อครูหลายครั้ง แต่พ่อก็อารมณ์เสียทันที เขาารู้สึกว่าพ่อน่าจะรู้อะไร แต่อาจคิดมากเกินไป มาแล้วชิบาสะก็เก็บภาพถ่าย เปิดสวิตช์โทรทัศน์ ไม่ว่าช่องไหน ตอนนี้ล้วนรายงานข่าว ‘เกมซ่อนหาล่าจริง’ กันอย่างต่อเนื่อง ทั้งเรื่อง การเตรียมงานและสภาพในตอนนี แต่จนปานนี้ไม่ปรากฏว่ามีใครดำเนิน แผนการนี้ ท่านผู้นำเองก็ไม่คิดจะบอกว่าทำไมจึงทำเรื่องแบบนี้ จนบัดนี้ ชิบาสะเองยัง 모르สึกว่าเกมนี้จะมีจริง ไม่เพียงชิบาสะ แต่คุณซาได้ ทั่วประเทศก็คงเหมือนกันแน่ คงจินตนาการไม่ออกว่า 5 ทุ่มพรุ่งนี้ชีวิต พวกตนอาจถูกไล่ล่า แต่ยิ่งคิดยิ่งรู้สึกกลัวจนตัวสั่น เป็นความรู้สึกที่ แปลกประหลาดยังไงไม่รู้ นอกจากความกังวลและหวาดกลัวแล้วก็มีเพียง ความรู้สึกโกรธผู้นำผู้เบ้าปัญญา

แต่ตอนนี้ความหวาดกลัวชนะความโกรธ แต่ก็มี ความมั่นใจ...ไม่มาก ก็น้อยของชิบาสะแทรกระหว่างช่องว่างเล็กๆ ในความรู้สึกนั้น ทั้งนี้เพราะ ในประเทศนี้ ณ ตอนนี้อย่างไม่มีใครวิ่งตามเขาทัน หมายถึงเขาจะไม่ถูกจับ แล้วจะยอมให้จับได้อย่างไร อาจเป็นความทะนงตนแต่เขารู้สึกเช่นนั้น จริงๆ ไม่รู้ว่าจะเป็นแบบไหนแต่มั่นใจว่าจะหนีพ้น แต่เมื่อเกมเริ่มดำเนินไป ชิบาสะจึงได้รู้ว่าเกมนี้เป็นบททดสอบที่ทารุณเหนือความคาดหมาย มากนัก...

เขามาได้ยินเสียงเอ็ดอิจจากประตูหน้าบ้านหลังจากนั้นราว 1 ชั่วโมง

“ชีบาสะ เฮีย ชีบาสะ กลับมาแล้ว รีบทำกับข้าว”

พร้อมคำพูดนั้น เสียงฝีเท้าดังตึงๆ ก้องมาถึงชั้นสอง ชีบาสะหายใจลึก รำพึงด้วยความเหนื่อยหน่าย “พอหรือ...” แล้วลุกจากเตียง วางกระบี่ สตางค์ที่มีรูปถ่ายสำคัญอยู่ข้างในบนโต๊ะแล้วจึงออกจากห้อง แต่ระหว่าง ลงบันได

“ยังอีก เฮีย! ให้สู้มให้เสียงหน่อย”

เขาได้ยินเสียงตุว่า

แทนที่จะตะโกนตอบว่า “หนวกหูนา” ชีบาสะตอบเพียง “จะไปเดี๋ยวนี้” เขาใช้ชีวิตแบบนี้มา 14 ปีแล้ว

เมื่อเข้าห้องโถงชั้นล่างพ่อในชุดสูทหน้าแดงก้ำกั๊งไขว่ห้างหน้าโต๊ะ เตี้ยตัวใหญ่ จ้องชีบาสะอยู่

“ยื่นทำป้ออะไร รินน้ำมาแก้วสิ”

“ไปดื่มมาอีกแล้วหรือ ภาวะฉุกเฉินแบบนี้ยังเป็นทองไม่รู้ร้อนนะ”

พ่อกระซอกแก้วน้ำมาดื่มรวดเดียวโดยไม่มีคำขอบคุณ แล้วกระแทก แก้วบนโต๊ะ

“เฮีย ข้าวล่ะ รีบเอามาสิ”

พ่อตุ ชีบาสะฟังผ่านๆ แล้วลองถามพ่อว่ารู้สภาพการณ์ตัวเองดีหรือไม่

“ที่สำคัญตอนนี้พวกเราอยู่ในสภาพแบบไหน พ่อรู้รึเปล่า”

พ่อผู้หน้าแดงก้ำตอบเหมือนล้อเล่น

“หา เรื่องอะไรกันฉันไม่รู้เรื่อง”

คนคนนี้ได้รู้ลึกถึงวิกฤตใด หรือว่าถอดใจเสียแล้ว ไม่สิ หรือว่าไม่รู้เรื่องจริงๆ

“ไม่ต้องมาทำไขสือ ข้อเสนอของผู้บำเพ็ญบุญนั่น”

น้ำเสียงกระแทกกระทั้น แต่ด้วยคำพูดแรงของชีบาสะนั้น พ่อจึง กลับตัวตอบอย่างจริงจัง

“อ้อ รู้สิ ที่เขาป่าวประกาศว่าเกมซ่อนหาอะไรเนี่ยใช้มั๊ย”

ท่าทางพอจะรู้อยู่บ้าง

“ถ้ามันง่ายหน่อย ถ้าเขาทำกันจริง ทุกอย่างจะเริ่มพรุ่งนี้ 5 หุ่มนิดไม่ดีพวกเราชาติทุกคนจะถูกฆ่า...ตามแผนของท่านผู้นำ”

แม้ในใจจะมั่นใจว่าตัวเองจะหนีพ้นไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง แต่ยังอดหวั่นใจไม่ได้

“ช่วยไม่ได้นี่นา...เป็นคำสั่งท่านผู้นำ ประชาชนอย่างพวกเราจะทำอะไรได้”

“ใช่ สำหรับท่านผู้นำพวกเราเป็นแค่ขยะที่รอวันสุดท้ายอย่างน่าสังเวชเท่านั้น...”

พูดเพียงแค่นั้น แล้วจึงเข้าประตู

“แต่สุดท้ายแล้วอยากให้พ่อบอกอะไรหน่อย”

เขามองพ่อด้วยสายตาซึ่ง

“สุดท้าย? อะไร?”

ชีบาสะเว้นช่วงเล็กน้อยก่อนกล่าว

“เรื่องคุณแม่...และไอ”

พ่อได้ยินเท่านั้นเหมือนหายเมาทันที แต่ด้วยความตื่นเต้น ชีบาสะกลั่นความรู้สึกของตนไว้ไม่อยู่

“พ่อรู้มั๊ย บอกผมหน่อย อยู่ที่ไหน พวกเขาสองคนอยู่ที่ไหน”

แต่กระนั้นพ่อก็ยังเงียบเฉย

“พ่อ”

เขาย้ำอีกครั้ง แล้วรอดูท่าที่พ่อกว้าง แต่กระนั้นพ่อยังเฉย ชีบาสะก้มหน้าสายศีรษะ พูดด้วยท่าที่เอือมระอา

“อย่างนั้นหรือ ไม่รู้อะไรเลยหรือ หรือ...ก็ได้วะ”

ชีบาสะส่งเสียงดังลั่น

“แต่ผมจะหา จะต้องหาสองคนนั้นให้พบแล้วจะไปใช้ชีวิตกัน 3 คน”

แม้ชีบาสะจะทำทนาย แต่พ่อได้แต่ให้ล่ตักกัมหน้า ทำทางหงอยๆ
ยังงៃซอบกล ชีบาสะเห็นพ่อผู้นำสงสารแล้วรำพึงในใจ พ่อ...แก่ตัวแล้ว
สินะ ชีบาสะเดินไปจับบานประตูห้องโถงแล้วหันกลับ หันกลับไปพูดกับพ่อ
ผู้ตอนนี้อยู่ในสภาพราวร่างไร้วิญญาณด้วยน้ำเสียงสลด

“พ่อ...อย่าโดนจับนะ”

ว่าแล้วก็ออกจากห้องโถงไป พ่อไม่ตอบ ได้แต่กัมหน้าอยู่อย่างนั้น
ไม่มีเทรุฮิโกะคนเดิมที่เป็นพ่อผู้โหดเหี้ยมอยู่ที่นั่นอีกแล้ว เขาไม่
ตอบสนองคำทำทนายของชีบาสะ หรือว่าจะมีเหตุผลอะไรบางอย่าง

เทรุฮิโกะเงยหน้าขึ้นเมื่อเห็นว่าชีบาสะออกไปแล้ว สีหน้าเปลี่ยน
เป็นขึงขังขึ้นมาทันควัน

‘เกมซ่อนหาล่าจริง’ กำลังจะเริ่มขึ้นในอีก...ราว 27 ชั่วโมง

ปิด

วันรุ่งขึ้น วันจันทร์ที่ 18 ธันวาคม เวลา 11.00 น. ที่ทำเนียบท่านผู้นำ การเตรียมตัวดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง ผู้เฒ่าจำต้องระบุชื่อแบบบังคับเหล่าทหารมาเป็น ‘ผู้ล่า’ ซึ่งถือว่าสำคัญที่สุดในครั้งนี้ เพราะไม่มีใครอยากเป็นผู้ล่าเลยสักคนเนื่องจากรู้สึกทนไม่ได้อะไรที่คนที่ตัวเองจับได้ต้องตาย และสิ่งที่เป็นความบกพร่องต่อหน้าที่อย่างที่สุดสำหรับผู้ล่าคือต้องจับกุมคนชราให้ได้มากกว่าวันละ 1 คน ไมเช่นนั้นจะได้รับโทษทัณฑ์หนัก นี่เป็นกติกาแสนทุกข์ทรมานสำหรับทหารที่เคยคิดว่าจะเป็นผู้ล่าแบบตลอดสัปดาห์จะไม่จับใครเลย แต่ไม่รู้จะหนีได้อย่างไร ต้องทำตาม ‘คำสั่งท่านผู้นำ’ ไมเช่นนั้นตัวเองจะได้รับโทษทัณฑ์ หรือร้ายสุดอาจถูกประหารเสียเอง ผู้ล่าเหล่านี้ถือได้ว่าเป็นเหยื่อด้วยก็ว่าได้

ทั้งทหารและคนชราได้กำลังรอ ‘การถ่ายทอดพิเศษ’ ตอนเที่ยงตามกำหนดการ เมื่อเข็มยาวและเข็มสั้นมาซ้อนกันที่เลข 12 พอดี การถ่ายทอดพิเศษก็เริ่มต้นขึ้นทุกสถานีโทรทัศน์ แต่ท่านผู้นำยังไม่ปรากฏกายบนหน้าจอ มีแต่ธงสีแดงเบี่ยงหลัง เป็นภาพชวนให้นึกถึงการถ่ายทอดรายการภายในโรงเรียน ประชาชนทั่วประเทศตรึงอยู่หน้าจอโทรทัศน์ กลืนน้ำลายรอการปรากฏตัวของท่านผู้นำ ระหว่างนั้นทั่วประเทศเงียบกริบผ่านไป 2-3 นาทีจึงเห็นภาพท่านผู้นำพร้อมทหารองครักษ์ปรากฏขึ้น ไม่ได้ออกทีวีมานาน ท่านผู้นำวางตัวไม่ค่อยถูก กระแอมหนึ่งครั้ง ปล่อยให้เวลาผ่านไปชั่วครู่ แล้วจึงเปล่งเสียง

“ซาได้ทุกท่านผู้มีนามสกุลนามาภาคภูมิใจทั่วประเทศ สวัสดี”

เป็นจุดเริ่มต้นให้ท่านผู้นำพูดต่อไปได้เรื่อยๆ

“และขอใจทุกคนที่ได้รับเลือกให้อยู่ในตำแหน่งอันทรงเกียรติคือเป็นผู้ล่า เป็นอย่างไรบ้าง พร้อมกันแล้วหรือยัง อย่างไรก็ตาม 5 ทีมคีนนี้มีกำหนดการเล่นเกมนี้ออนไลน์แรก สำหรับผู้หนึ่งพันตลอด 1 สัปดาห์ เราขอสัญญาว่าคุณจะได้ทุกสิ่งสมดังปรารถนา เราหวังว่าอีก 1 สัปดาห์ให้หลังจะมีคนที่หนีพ้นได้มากๆ”

ท่านผู้นำพูดรวดเดียวถึงตรงนี้ แล้วจึงเสริมส่งท้าย

“พบกันที่ท่าเทียบในอีก 1 สัปดาห์ข้างหน้า”

พูดทิ้งท้ายแล้วสลัดผ้าคลุม หายไปจากหน้าจอทีวีพร้อมทหารองครักษ์ เหมือนได้ยินเสียงถอนใจยาวตลอดจากหน้าจอทั่วประเทศ นี่เป็นพิธีเปิดเกมออนไลน์ล่าจริง ถึงจะบอกว่า “ผู้หนึ่งพันจะได้ทุกสิ่งสมดังปรารถนา” แต่ไม่ได้พูดเลยสักคำว่าถ้าถูกจับได้จะเป็นอย่างไร ‘เกมออนไลน์ล่าจริง’ กำลังจะเริ่มขึ้นในอีก...ราว 11 ชั่วโมง เวลาใกล้เข้ามาทุกที...

ราว 4 โมงเย็นเมื่อตะวันเริ่มพลบ ชีบาสะไม่คิดจะดู ‘พิธีเปิด’ อะไรนั่น แต่กำลังเตรียมตัวแข่งรอบชิงจากที่ชนะรอบคัดเลือกมาเมื่อช่วงเช้า เมื่อคืนมีหลายเรื่องสลับสับเปลี่ยนเข้ามาสมองจนแทบหลับไม่เต็มอิ่ม แต่ตอนนั้นคงนอนไม่ได้ สำหรับชีบาสะการแข่งขันเล็กแบบนี้ การชนะเป็นเรื่องธรรมดา ชีบาสะกลับคาใจเรื่องไต่สูงเกาะเมื่อวานมากกว่าการแข่งขัน

ไต่สูงเกาะไม่ไผ่ล่นน้ำมาที่สนามตั้งแต่เช้า ขณะจะลงสนาม กำลังบริหารอุ่นเครื่อง ตาชีบาสะมองหาไต่สูงเกาะ ด้วยอยากจะขอโทษเรื่องเมื่อวานเป็นที่สุด มีการขานชื่อตนเมื่อไรก็ไม่รู้ เสียงไม่เข้าหู แต่ร่างกายไปเตรียมที่จุดสตาร์ทตามคำสั่ง แต่สิ่งที่ผุดขึ้นมาในสมองต่างจากการกระทำอย่างสิ้นเชิง ไม่มีสมาธิเลย

“ปัง” เสียงสัญญาณดังทำชีบาสะได้สติ แม้จะออกตัวช้าไปหน่อย แต่ด้วยศักดิ์ศรีของคนเร็วที่สุดในประเทศ เขาจะแพ้ไม่ได้ แผล็บเดียวเขาก็ขึ้นนำ แม้ไม่ทำลายสถิติ แต่ก็เข้าเส้นชัยด้วยสีหน้าสบายๆ ถ้าเป็นการ

แข่งขันระดับประเทศคงเอาชนะไม่ได้ แต่ชนะคือชนะ ในพิธีมอบรางวัล
ชีบาสะขึ้นยืนบนแท่นสูงสุดมองหาไดสุเกะ เมื่อได้รับมอบรางวัลจาก
ประธานสมาคม ตาชีบาสะยังเหลียวล่อกล่ แต่ก็ไม่หาไดสุเกะไม่พบ

หลังจบพิธีมอบรางวัล โค้ชและเพื่อนในชมรมคงคิดถึงเรื่องคืนนี้
ไม่มีใครสักคนมาทักทายชีบาสะ เรียกว่าไม่กล้าทักน่าจะถูกกว่า จึงไม่รู้
ว่าจะพูดอย่างไรกับชีบาสะผู้ถือรางวัลในมือข้างหนึ่งเดินกลับมา พวกเขา
ล้อมรอบชีบาสะโดยไม่พูดอะไร

“เป็นยังไง ทุกคนไม่สดชื่นเลย”

ชีบาสะเสียงใสผิดคาด ทุกคนยังไม่รู้จะหาคำใดมาเอ่ย

“ยะ...ยินดีด้วย”

“อ้อ ไซลิ ชนะสบายอยู่แล้ว”

เขาพูดติดตลกให้บรรยากาศผ่อนคลาย เกิดเสียงหัวเราะครืนขึ้น
มาแต่สี่หน้ายังฝันๆ

“ว่าแต่...ไดสุเกะล่ะ”

ชีบาสะลองถามดู คูโบตะเป็นคนตอบ

“เอ วันนี่ไม่เห็นมานะ ไม่ได้ติดต่อกันด้วย เป็นอะไรไปหรือเปล่านะ”

“เหวอ...”

“ถามทำไม มีอะไรเหวอ”

คูโบตะถาม มองหน้าชีบาสะ

“ปะ...เปล่า ไม่มีอะไร...”

แล้วก็ก้มหน้า

“ที่สำคัญ ชีบาสะ...ตั้งแต่วันนี่...”

พูดแล้วรู้สึกว่าจะไม่ควรพูดหรือเปล่า คูโบตะกังวล

แต่ได้รับคำตอบที่คาดไม่ถึงกลับมา

“หา อ้อ ไซลิ ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร คิดว่าฉันจะถูกจับเหวอ ชนะสบายๆ”

แต่ฟังแล้วคิดยังไงก็น่าจะเป็นการกลบเกลื่อนอย่างฝันๆ

“ชีบาสะ...”

ทุกคนต่างพร้อมใจกันพูดด้วยน้ำเสียงสมเพช

“เออ เดียวฉันมี ‘ธูระ’ ขอโทษด้วยวันนี้ฉันกลับละนะ ลาก่อน”

ชีบาสะยกมือขวขึ้นเล็กน้อย ยกกระเป่าไปด้วยมือข้างหนึ่งแล้วเดินออกไปอย่างสง่าผ่าเผย ไม่ปล่อยให้ใครมีโอกาสพูดอะไร ทั้งทำนั้นทำให้ไม่มีใครกล้าเรียก ได้แต่มองหลังชีบาสะด้วยความเศร้า นี่อาจเป็นครั้งสุดท้ายก็ได้

อีกด้าน ชีบาสะพยายามทำตัวให้สดใสเต็มที่เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เห็นความหวาดกลัวในใจเขา แต่พอหันหลังให้ทุกคน ก็อดรันทดไม่ไหว เดินออกจากสนามโดยรู้สึกถึงสายตาทุกคนจากด้านหลัง จึงพยายามสะกดกลิ่นไม่ให้ตัวสั่นเทาสุดกำลัง

‘เกมซ่อนหาล่าจริง’ กำลังจะเริ่มขึ้นในอีก 6 ชั่วโมง...

เมื่อเหลือเวลาไม่ถึง 2 ชั่วโมง ทุกอย่างถูกเตรียมพร้อม ทั้งจำนวนผู้ล่า สถานที่ซ่อน และอุปกรณ์สำคัญเพื่อการจับคุณชาได้ ‘แวนดาตรวจจับชาได้’ อุปกรณ์ซึ่งผู้เผ่าใช้ความพยายามสุดความสามารถใช้คำสั่งท่านผู้นำให้ทุกบริษัทเร่งรีบจัดทำขึ้นภายในเวลาจำกัด อุปกรณ์นี้มีปัญหาามากที่สุด ไม่ใช่ปัญหาด้านเทคโนโลยี แต่เป็นเพราะต้องจัดทำแวนดั่ง 1 ล้านชิ้นในเวลาสั้นๆ แต่สมกับที่เป็นผู้เผ่า เขาทำตามคำสั่งได้อย่างทันเวลา นี่เป็นเหตุผลที่เขาได้รับความไว้วางใจสูงสุดจากท่านผู้นำ อย่างไรก็ตาม ด้วยสิ่งนี้ทำให้ ‘คุณชาได้’ หนีพ้นได้ยากมาก หรือว่านามสกุลชาได้ทั้งหมดจะถูกจับโดยไม่ต้องถึง 1 สัปดาห์

ระหว่างนั้นการนับถอยหลังแต่ละวินาทีจนถึงการเล่นเกมซ่อนหายังดำเนินต่อไป ยิ่งใกล้เวลาเริ่ม รายการโทรทัศน์ก็นำเสนอข่าวที่เกี่ยวข้องอธิบายกติกา รวมถึงรูปร่างหน้าตาของผู้ล่า นำเสนอซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทำให้รู้ว่าผู้ล่าจะใส่ชุดพรางตัวและแวนดา

ทั่วประเทศเต็มไปด้วยเรื่องราวของ ‘เกมซ่อนหาล่าจริง’ บ้านเมือง
ปกคลุมด้วยบรรยากาศแปลกประหลาด ทุกอย่างเจียบผิดปกติ ไซ้แล้ว
ถึงขนาดไม่ได้ยินแม้แต่เสียงผู้คนพูดคุยกัน...

เหล่าผู้ล่าทั่วประเทศคงนั่งรอเวลาอยู่ในสถานที่ที่ซ่อนแล้วเป็นแน่
ภายใต้สภาพที่เดิมพันด้วยชีวิตตนเอง พวกเขาจำเป็นต้องเฟ่งสายตา
แหลมคมจนเป็นประกาย

เท่านั้น ผู้ล่าและผู้ถูกล่าต่างอยู่ในสภาพที่ ‘จำเป็นต้องทำ’ ทุกอย่าง
เป็นไปตามความคิดของท่านผู้นำ ที่เหลือก็รอแต่สัญญาณแห่งความ
หวาดกลัวดังขึ้นเท่านั้น

เมื่อนักกีฬาวิ่งระยะสั้นต้องประลองฝีมือนอกอุ้ง
หนีการไล่ล่าจากนักล่าเดนตาย

ชีบาสะ ซาโต้ พลัดพรากจากน้องสาวและแม่ตั้งแต่
ยังเด็ก แต่ถึงกระนั้นก็ยังใช้ชีวิตอย่างเข้มแข็ง และเชื่อมั่น
เสมอว่าสักวันแม่จะพาน้องกลับมาหาเขา จนเวลาล่วงเลย
ไป 14 ปี

วันหนึ่ง ผู้นำประเทศซึ่งมีนามสกุลว่า “ซาโต้”
รู้สึกไม่ชอบใจที่ในประเทศมีคนใช้นามสกุล “ซาโต้” ถึง
5 ล้านคน จึงคิดเกม... “ซ่อนหาล่าจริง” กติการก็คือ
ภายใน 7 วัน คุณ “ซาโต้” ทั้งหลายต้องหลบหนี “ผู้ล่า”
ซึ่งมีทั้งหมด 1 ล้านคน ถ้าถูกจับได้ ตายสถานเดียว

ท่ามกลางความตึงเครียดและสิ้นหวัง นอกจาก
ต้องแข่งความเร็วกับผู้ล่า ชีบาสะยังต้องแข่งกับเวลา
เพื่อตามหาน้องสาวก่อนที่ภัยจะมาถึงตัวน้อง เขาจะ
ช่วยน้องสาวและมีชีวิตรอดจนจบเกมฆ่าที่ไร้คุณธรรม
ได้หรือไม่ แล้วจะมีคุณ “ซาโต้” เหลือรอดกี่คนกัน...

นิยาย

ISBN 978-616-448-012-4

9 786164 480124

230.-

www.booktime.co.th

@booktime